

Mia's Halskettinkje

DOOR

JOH. BREEVOORT

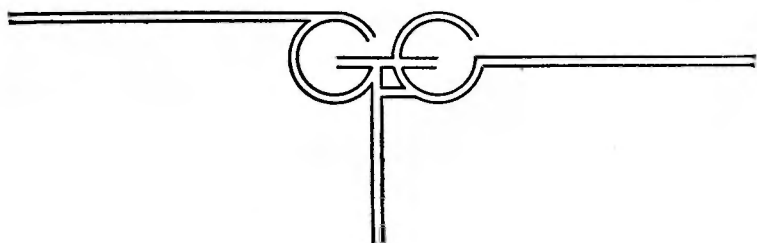
G. F. CALLENBACH - NIJCKERK

MIA'S HALSKETTINKJE

TEKENINGEN VAN HENK POEDER

MIA'S
HALSKETTINKJE
DOOR JOHANNA BREEVOORT

G. F. CALLENBACH — UITGEVER — NIJKERK

1. MIA NAAR SCHOOL

Een, twee, drie, mijn zusje heet Marie en als zij „Een Maria heet, dan is het een, twee, drie!” Huppelend en met de armen zwaaiend alsof zij heusch in haar eigen springtouw sprong, danste Mia naar school. Zij zong haar springtouwliedje op de maat, zóó blij omdat zij vandaag jarig was. Hè, daar werd je lekker warm van; touwtje springen was toch fijn! De wind blies door Mia's dunne manteltje, zij voelde niets van de kou. Mia's heele gezichtje gloeide nu.

Dicht bij de school hield zij op met springen. O, als de pepermuntjes maar niet uit haar zak waren geschud! Gelukkig niet. Mia hield het mooie dunne zakje met de kleine rose pepermuntjes nu stevig vast. Met haar roode knuistjes in de mantelzakken sprong zij nu weer in de maat zingend haar liedje: Een, twee, drie, mijn zusje heet Marie!

Voor de school draaiden twee meisjes een lang dik touw. Onvervaard sprongen de meisjes twee aan twee in de bocht. Mia keek er verlangend naar. Dat was nu heusch: „Een, twee, drie, mijn zusje heet Marie.”

Mia zou het niet durven in zoo'n geweldige bocht te springen, bang voor het dikke touw. Als je daar eens een klap in je gezicht mee kreeg!

Br.... Br....! Mia kreeg het te kwaad in dien scherpen oostenwind, en zij liep daarom nu maar dadelijk naar binnen. Misschien was de juffrouw er al wel, dan zou Mia vertellen dat zij jarig was. Juf mocht eerst even vooruit proeven van die heerlijke pepermuntjes.

Zij kostten een dubbeltje. Tien heele centen. Dus een heeleboel. Moeder vond vanmorgen maar negen centen in haar portemonnaie. Gelukkig, vader had er net nog een.

„Die krijg jij Mia, omdat je jarig bent!”

Ja, de juffrouw was er! Fijn! Met het zakje in de hand liep Mia op de juffrouw toe: „Juffrouw, ik ben jarig. U mag het eerste!”

„Zoo, mag ik het eerste, Mia? Ben jij jarig? Nou, ik feliciteer je, hoor! Ik hoop, dat je een sterke, flinke Mia mag worden, en heel blij omdat je een schaapje van den Goeden Herder bent.”

Mia keek verrast op. „Dat heeft moeder van morgen óók gezegd. Kijkt u eens. Ik heb een kaart gekregen van opa. Ook al met den Goeden Herder.” Mia's oogen glansden. Jarig zijn was heel prettig.

„Wat heb je gekregen?” vroeg Anna, Mia's kennisje uit de buurt. Zij stond nu naast Mia en de juffrouw. Mia's lief gezichtje betrok even.

„Moeder zei, ik moest wachten tot ik uit school kwam,” vertelde zij eerlijk: „Vader moest eerst laten stempelen en dan kreeg vader geld.”

„En wat krijg je dan?” vroeg Anna fel door.

„Dat weet Mia nog niet,” viel de juffrouw in: „Je moet niet zoo nieuwsgierig zijn, Anna. Misschien krijgt Mia wel een poesje of zoo.”

De juffrouw wist wel, dat Mia's ouders geen geld hadden om dure dingen te koopen. Mia's vader liep werkloos rond, al den heelen winter.

„Een jong poesje,” riep Mia. „Ja, dat zou prettig zijn! Maar juffrouw,” bedacht Mia opeens. „Ik heb al een zusje voor mijn verjaardag gekregen. Moeder dacht

dat de Heere het net op mijn verjaardag zou sturen, en nu is het verleden week al gekomen."

"Dat vind ik nog veel aardiger dan een poesje," vond de juffrouw: „Je bent er zeker heel blij mee?"

Mia knikte verrukt: „O juffrouw, ze is zóó lief! Zoo'n zacht velletje, net satijn, en zulke piepkleine vingertjes. Ik mag zusje niet schommelen in de wieg; ziet u, moeder zegt, dat is ongezond. Maar ik mag er wel naar kijken."

„Kleine wijsneus," lachte de juffrouw: „zal ik je pepermuntjes maar niet even bij me houden? Als straks de kinderen allemaal zitten, mag je ze presenteerden."

In de gang klonk nu al druk kindergepraat; de kinderen kwamen lachend, sommigen moe van het touwtje springen, binnen, en zochten hun plaats op.

„Ik heb ook pas een broertje gekregen," babbelde Anna, die naast Mia in de bank zat. „En ik heb toch wat voor mijn verjaardag gekregen."

„Ik krijg óók nog wat," verzekerde Mia, maar toch wel een klein beetje ongerust. Zij had moeder zoo'n heel mooi halskettinkje aangewezen voor het raam van „De poppendokter". „Als ik *dat* eens voor mijn verjaardag kreeg!" Moeder lachte toen even, en zei niets. Maar 't kon toch, het kon toch.

Moeder was een beetje ziek. Vandaag zou moeder opblijven had zij beloofd. Vader deed al de boodschappen en kookte het eten. Hij kon het kettinkje wel meebrengen. Vandaag kreeg vader geld.

„Breng je mee, wat je gekregen hebt?" vroeg Anna weer. Gelukkig, Mia behoefde geen antwoord te geven. De juffrouw tikte met haar liniaal op de bank. Alle oogen sloten zich; met de handen gevouwen op de tafel, luisterde de klasse naar het bidden van de juffrouw.

Nu zingen. De juffrouw knipoogde tegen Mia. Zij had het mooie versje opgegeven:

Mijn goede Herder is de Heer!
Hij stelt Zijn leven voor de schapen.
Hij doet des nachts mij veilig slapen,
En 's morgens wekt Zijn stem mij weer.

Nu begon de juffrouw te vertellen. 't Was heel stil in de klas want de juffrouw vertelde zoo mooi van de schapen. Mia had wel dikwijls schapen gezien. Met van die vuile, dikke vachten, vol modderige knoedels. En de drijvers er achter die heelemaal geen herders, doch slechts handelaars waren, riepen alleen „vort, vort!” en knalden met de zweep. Dan blaatten die bange dieren, mèh, mèh. Mia had meelijden met hen. Mooi vond zij ze niet. En die mannen konden vast geen goede herders zijn! Ze schopten en sloegen de schapen!

De juffrouw vertelde van mooie, witte schapen, buiten op de bruine hei of in 't groene gras. De herder was lief voor zijne schapen. Hij bracht ze uit de schaapskooi, uit den stal, naar buiten; daar konden zij grazen. De herder sloeg ze ook niet. Als ze soms eens weg-liepen, kwam de hond; die blafte en pakte ze in de wol. Dan wisten de schapen wel, dat zij niet weg-loopen mochten. Waren ze nòg ongehoorzaam, dan mikte de herder met zijn staf een kluitje aarde op hun kop. Daar schrikten ze van en dan liepen zij heel vlug terug.

Er was wel eens een ongehoorzame bij! Och, die raakte wel eens zoo ver weg, dat het den weg niet

kon terug vinden. O, dan kreeg het schaap zoo'n honger en zoo'n dorst en het werd zoo moe, als het alleen bleef in den nacht. Maar als de herder 's avonds de schapen telde en er kwam ook maar één schaapje tekort, dan ging hij dadelijk zoeken, net zoo lang tot hij dat stoute schaap gevonden had. 't Gebeurde wel eens dat het schaap zoo moe was; dat het niet meer loopen kon. Dan nam hij het op zijn schouder. Aan den eenen kant van zijn hoofd de staart van 't schaap en aan den anderen kant, de kop, net alsof je een bontje aandoet: zoo droeg de herder het schaap naar huis! Zoo'n beest was erg zwaar; de herder werd er moe van, maar hij droeg dat stoute schaap tòch terug. Zoo doet de Heere Jezus ook. De Heere Jezus werd erg moe en Hij leed veel pijn voor ons aan het kruis. Dat was omdat Hij ons lief heeft en ons naar den hemel wil brengen.

Hè, dat was mooi geweest. Een zucht ging door de klas. Mia's gezichtje gloeide. Op haar kaart stond zoo'n goede herder met een lammetje op den rug.

Na de bijbelles mocht Mia tracteeren uit het mooie zakje. Het was plezierig zoo de heele klas rond te mogen gaan! De juffrouw kreeg er wel zes, die bleven over in het zakje: „Houd ze maar, Mia”, zei de juffrouw.

„Nee, juffrouw,” weerde Mia af: „Moeder zei, dat ik ze allemaal uitdeelen mocht.”

„Als ik jarig ben, tracteer ik op flikjes, die zijn veel duurder,” zei Mientje minachtend tegen Anna, die tegenover Mia woonde.

„Ik tracteer op koekjes, die zijn nòg duurder,” haalde Mientje uit. „Ik ook,” riep Anna.

Mia hoorde gelukkig die ondankbare woorden niet. Als zij het gehoord had, zou het haar pijn hebben gedaan. Mia's ouders konden niet van die dure flikjes of koekjes koopen.

Nu ieder zijn deel had, moesten de kinderen hun leesboek krijgen. *Een*, tikte de juffrouw, dat betekende het boek van de plank. *Twee* het boek op de bank.

Mia kon hare gedachten niet goed bij de leesles houden. Met haar kleine vingertje wees zij de woordjes aan om toch precies te weten waar ze moest zijn als haar beurt kwam om te lezen.

Jan heeft een hond.

De poes vangt een muis.

De kip legt een ei.

„Eieren!” dacht Mia. Zij hield zoo van eieren. Zij had wel eens een eitje geproefd als zij een beetje ziek was.

Moeder had twaalf eieren gekregen. „Ik kan ze zelf niet koopen,” zei moeder.

O wee, nu wist Mia niet meer hoe ver zij waren.

„Jouw beurt, Mia,” zei de juffrouw opeens.

Mia kreeg een kleur van schrik, keek vragend naar Anna.

De juffrouw zag het. „Je denkt zeker nog over je verjaardag, Mia. Opletten, kind.”

Anna had Mia al gewezen, waar zij beginnen moest, en Mia las haar zinnetje op.

Mia wilde heel graag goed opletten. Toch moest zij er telkens aan denken, dat zij jarig was.

Gelukkig, eindelijk ging de schoolbel voor het speelkwartiertje. De juffrouw zei: „We gaan vandaag even

een blokje om, het waait veel te hard om stil te staan." Mia mocht gearmd met de juffrouw loopen. Zij had de juffrouw zooveel te vertellen. Van moeder en het zusje. „Zoo'n klein kindje was erg dom," vond Mia, 't kon niet eens lachen."

„Dat leert het wel," verklaarde de juffrouw.

„Ja, maar het kan niet bidden ook."

„Dat doet vader en moeder wel voor zusje, Mia."

„Nee, juffrouw," vertelde Mia. „Vader niet. Vader bidt nooit. Vader wil niet bidden."

„Je vergist je toch," meende de juffrouw.

„Nee, juffrouw, heusch niet. Moeder bidt hardop en vader doet het niet meer."

„Vader gaat wel weer bidden, Mia," zei de juffrouw heel ernstig. „Jij bidt wel, hē kind."

Mia knikte ijverig: „Ja, juffrouw, en moeder zegt ook dat vader wel weer zal gaan bidden."

Het kleine wandelingetje was gedaan; vlug en ordelijk zochten de kinderen hun plaatsen weer op. Nu ging het leeren voor Mia beter. Zij was een klein beetje vergeten, dat zij jarig was.

Samen met Anna van den overkant huppelde Mia naar huis. Het was Woensdagmiddag, dus zij hadden vanmiddag geen school.

„Ik kom na het eten bij je spelen," beloofde Anna, ofschoon Mia haar niet had gevraagd.

„Ik zal moeder vragen of 't mag," zei Mia.

„'t Māg natuurlijk, als je jarig bent," riep Anna.

Mia wist niet of 't mocht. Moeder was toch een beetje ziek: „Ik zal je wel komen halen," beloofde Mia.

Toen liep Mia verlangend naar binnen. Als vader nu maar thuis was. Als ze nu eens wat kreeg!

2. MIA'S VERJAARSGESCHENK

Terwijl Mia met alle buurmeisjes naar school was gegaan, stonden Mia's vader en moeder samen te praten in het kleine keukentje. Vader hield een mooie, glanzende halsketting in de hand. „Het is een wonder,” zei moeder, „dat je zoo'n lief dingetje net op straat vinden moet.”

Vader hield een mooie glanzende halsketting in de hand.

„Ach,” antwoordde vader; „’t Is heelemaal geen wonder; het is natuurlijk door een kind, dat naar school ging, verloren. ’t Lag in een hoop opgewaaid stof. Of bedoel je dat het een wonder van God is?”

„Ja, dat bedoel ik,” gaf moeder toe. „De Heere voedt de muschjes op het dak, Hij weet ook dat Mia jarig is vandaag, en dat wij niets meer kunnen missen. We moeten zoo zuinig zijn.”

„Als je eens wist, wie het kettinkje verloren heeft, zou je het dan teruggeven?” vroeg vader.

„Ja zeker, zou ik dat; stellig, man.”

„Als de Heere je iets laat vinden, behoef je het toch niet terug te geven,” sprak vader tegen.

„Welja, dat bestuurt de Heere ook.”

„Ik geloof niet dat God alles bestuurt,” zei vader boos. „Vroeger had ik altijd werk en we hadden het goed en nu loop ik zonder werk rond en moeten we iederen dag bruine boonen met spek eten.”

„Moeten we niet dankbaar zijn, dat God ons nog bruine boonen geeft?” vroeg moeder. „Er zijn wel eens tijden van werkloosheid geweest, waarin de menschen honger moesten lijden. God is toch goed voor ons.”

Vader lachte spottend. Hij geloofde niet meer, dat God goed was; „zoodra ik weer werk heb, zal ik aan God gelooven, eer niet,” zei hij verontwaardigd.

Moeder keek heel bedroefd. Zij hield zooveel van vader. Vroeger hadden zij samen den Heere liefgehad en gediend. Nu was vader moedeloos en verdrietig geworden.

„God kan ons helpen in onzen nood, vader,” zei moeder vol vertrouwen: „Hij weet wel dat je binnen

een paar dagen heelemaal geen geld meer krijgt. Hij weet ook dat we een klein kindje hebben en dat je vrouw erg zwak is."

Vader nam moeders betraand gezicht in zijn groote handen: „Je moet niet huilen vrouw. Als ik je er plezier mee doe, wil ik wel weer bidden."

„Je moet niet bidden omdat ik het zoo graag wil, maar omdat de Heere het zegt: Roep mij aan in den dag der benauwdheid en Ik zal er u uithelpen, en gij zult Mij eeren."

Vader zweeg nu. Hij wilde wel niet meer zijn handen vouwen en zijn oogen sluiten, maar diep in zijn hart voelde hij toch wel dat God er wàs, en dat God hem liefhad. Vader morde alleen maar tegen God, omdat hij het zoo arm had in dezen tijd, waarin je geen werk kon vinden.

Vader nam nu het kettinkje weer op, dat hij even op het kleine keukentafeltje gelegd had.

„Wat zal die kleine meid huilen, omdat zij haar ketting verloren heeft?" zei moeder.

„Zal ik even naar het hoofd van de school in de Van Speykstraat gaan, en vragen of soms een der kinderen het kettinkje verloren heeft?" vroeg vader.

„Ja, doe dat," vond moeder goed. „Maar je moet het niet laten zien. De meester moet alleen in de klas vragen of er een meisje haar kettinkje verloren heeft."

„Dan ga ik dadelijk," zei vader. „Want dan weten we precies dat we het kettinkje aan Mia kunnen geven. Het is een waardeloos dingetje, misschien kost het een kwartje, dat behoeven we niet naar het politie-bureau te brengen."

„Je kunt het allicht in het voorbijgaan aan de politie

vertellen," overlei moeder, „dan weten we zeker dat we Mia een mooi kettinkje kunnen geven. Dan is het ons eigendom. Maar loop nu vlug vader, anders gaan de scholen uit."

Vader was gegaan en na een half uurtje weer teruggekomen. Hij was ook nog aan de school in de Gouverneurstraat geweest. Op het politiebureau zei de inspecteur: „Geef dat dingetje maar aan je dochtertje, vader. 't Is geen kwartje waard, om zoo'n kleinigheid komen zij niet hier."

„Wat zal Mia blij zijn," zuchtte moeder. „Ik zal het in een mooi doosje met rose watten leggen. Wat zal zij opkijken als ze dat krijgt."

Vader knikte dankbaar: „Zie je wel dat God zorgt?" ging moeder voort.

„Zou God op zulke kleinigheden letten?" vroeg vader. „Of de Heere op kleinigheden let? Hij zorgt voor de muschjes en hij weet hoeveel haren er op ons hoofd zijn, zou de Heere er dan geen rekening mede houden dat Mia jarig is en dat wij geen geld hebben?"

Vader knikte. „Daar hoor ik mijn kleine babbelkous al," zei hij, vlug naar de deur loopend.

„Kom nou eens gauw binnen, jarige meid, en kijk eens wat vader en moeder voor je hebben."

Mia danste aan vaders hand de kamer in. Wat zou er zijn? Zij gunde zich geen tijd om even moeder om den hals te vliegen, want daar op tafel lag een kettinkje, zoo mooi, zoo mooi! Glanzend en blank lagen de lichte pareltjes op de rose watten. Die pracht ging al Mia's verwachtingen ver te boven. Zij kon niet praten van blijdschap. Zachtjes gleden haar vingers over de mooie kraaltjes.

„Wat zeg je nou?“ vroeg vader gelukkig.
„O, vader, dank u wel, u krijgt een pakzoen en moeder ook.“ Vader bukte zich en Mia klemde beide armpjes om vaders hals.

Mia danste aan vaders hand de kamer in. Blz. 17.

„'t Is van moeder ook,” zei vader lachend.
Nu kreeg moeder ook haar deel. Met het kettinkje in de hand liep Mia naar de wieg. Zusje lag wakker.
„Kijk eens zus, is 't niet mooi?”

„Zus is dom,” verklaarde Mia. „Zij kijkt er niet eens naar. Ze kan niet eens lachen.”

„Dat komt vanzelf,” vertelde moeder. „Toen jij zoo’n kleine peuter was, had je ook geen verstand van mooie kettinkjes. Zusje groeit wel en dan kun je met haar spelen.”

„Als ze zoet is, mag zij mijn ketting dan dragen,” verklaarde Mia grootmoedig.

Vader en moeder lachten. Als die kleine loopen kon, zou het kettinkje allang gebroken of verloren zijn,” dachten zij.

„Moeder, eten we nou weer bruine boonen?” vroeg Mia, teleurgesteld de etenslucht opsnuivend.

„Je kunt beter bruine boonen met spek eten dan aardappelen en groenten zonder vleesch,” zei moeder.

„Dat eten is zoo goedkoop. Maar vandaag eten we rijst met melk toe, omdat je jarig bent. Geen rijst enkel met water gekookt.”

Mia klapte in de handen. Rijst met melk! Fijn! En vanmiddag krijg je een glas melk bij je boterham. Ook al omdat je jarig bent.”

Melk! Hè, Mia smakte al met de lippen. Zij hield zoo van melk. Moeder had altijd zoo weinig. Het was toch een heerlijke verjaardag geworden.

„Moeder, Anna van den overkant wou graag bij me komen spelen vanmiddag, omdat ik jarig ben.”

Moeder trok een bedenkelijk gezicht. „Kijk Mia, moeder is nog zwak, en jullie maken allicht een beetje leven. Moeder moet wat rusten.”

„Wij zullen heel, heel stil zijn,” beloofde Mia.

„Dan is er nog wat,” vond vader. Wie jarig is, moet tracteeren, en je pepermuntjes zijn op.”

„Hoor eens,” zei moeder. „Als jullie nu heel stil in het keukentje blijven, kunnen jullie dáár moedertje spelen. Ik heb een potje kersenjam gekregen van buurvrouw. Ik zal een boterhammetje aan dobbelsteentjes snijden en op elk blokje een kers leggen, dan hebben jullie een schaalte vol taartjes.”

„Krijg ik ook thee in mijn theepotje, moeder?”

„Ook al. En 'n beetje suiker en melk. Maar dan stil met de poppen spelen, want vader moet uit, ik kan niet op jullie letten.”

Mia beloofde alles wat moeder maar wilde. „Mag ik mijn kettinkje omdoen als ik Anna ga halen?” vroeg Mia dankbaar aan moeder.

„Toe dan maar,” stond moeder toe. „Maar voorzichtig. De jongens van den overkant willen altoos stoeien en als ze het draadje stuk trekken rollen al je kraaltjes over den vloer.”

Mia zou heel voorzichtig zijn. Zij klom op een stoel om in den spiegel te kijken hoe mooi het kettinkje stond. Moeder zag het.

„Zoo kleine ijdelteit, sta je je al te spiegelen? Ken je het versje van Van Alphen niet meer: Wie telkens in den spiegel ziet, en zich met schoonheid vleit?”

Mia lachte. Zij kende het versje wel, maar begreep het niet goed. Van opa had Mia het boekje met versjes gekregen.

„Zeg het eens op,” vroeg vader. Mia begon:

„Wie telkens in den spiegel ziet,
En zich met schoonheid vleit,
Beseft de ware schoonheid niet
Maar jaagt naar ijdelheid.

Dat glas maakt trotsch en geeft ons pijn,
Wil 'k weten wie ik ben,
Dan moet Gods Woord de spiegel zijn,
Waar ik mijn hart uit ken."

Mia zegde het versje een beetje haperend op. Dat kwam omdat zij het niet begreep. Toch was zij er eindelijk.

„Een hoera voor mijn groote dochter!" riep vader.

„Hiep hiep hoera!" joelden zij samen.

Moeder wenkte vader, zij moest zich aan de tafel vasthouden, zoo duizelig werd zij.

„Nou vooruit! opgemarcheerd," beval vader met een gemaakt booze stem. „We zijn veel te druk voor moeder. Als de wind naar den overkant."

Mia sprong het portaal uit, en stak de straat over.

„Zie zoo," zei vader. Nu ga jij naar bed, moeder, en ik zal naar dat adres in de Oldenbarneveldstraat gaan.

Daar is een timmermansknecht noodig. Hij liet moeder de kaart van de Arbeidsbeurs zien. De Arbeidsbeurs is een kantoor, waar werklooze menschen zich laten inschrijven; zoodra er dan een betrekking open is, krijgt men daarvan mededeeling.

Tegenwoordig waren er haast geen adressen te krijgen. Mia's vader was dus heel blij, dat hij weer een kans had.

„Ik zal den Heere bidden om ons te helpen," zei moeder. Vader keek niet boos, nu moeder over den Heere sprak: Hij vond het toch eigenlijk erg verkeerd dat hij niet meer bidden wilde.

„De raven hebben Elia ook wel brood gebacht, vader," merkte moeder nog op.

Vader gaf geen antwoord. O, wat zou hij het heerlijk vinden als hij weer werken kon en mocht met zijn sterke handen. Brood *verdiene*n voor vrouw en kinderen in plaats van elke week een beetje geld te krijgen. Hij vond ledigheid zoo akelig. Als God eens hielp.

Vader dekte moeder nog eens warmpjes toe en keek of de kachel nog een poosje kon blijven branden, zonder opgestookt te worden. Kleine zusje sliep rustig in de wieg.

Daar kwam Mia terug. „Vader, Anna's moeder zegt dat ik maar bij Anna moet komen spelen. Vindt u dat goed, moeder?”

„Heel best,” antwoordde moeder lachend. „Dan mag Anna op een anderen keer hier komen. Voorzichtig met je kettinkje, hoor! Dag Mia.”

„Dag moeder,” Mia klauterde in bed om moeder goeden dag te zeggen. Toen ging zij aan vaders hand de deur uit.

3. ANNA'S DIEFSTAL

Anna stond al voor de deur, toen Mia de straat overstak. Mia zwaaide nog eens even met de handjes naar vader. Vader riep: „vlug naar binnen. Het is veel te koud op straat.” Mia trok Anna mee de trap op. Anna woonde boven.

Het was erg vol in de kamer van Anna's moeder. Er stond óók een wieg, net als bij moeder. Daarnaast zat in een kinderstoel een klein meisje te huilen omdat het grootere broertje haar beertje had weggetrokken. Voor het raam stond een tafeltje, aan elken kant zat een jongen te leeren. Hans met de vingers in zijn

ooren. Anna vertelde trotsch. „Zij gaan op de jonge-heerenschool en daar krijg je altijd werk mee.”

Mia wist niet eens wat dat voor een school was. Wel vond zij Anna's moeder erg rijk. Want er stond een schaal sinaasappelen op tafel en Mia kreeg zoo maar een koekje uit een vol trommeltje. In de keuken zag Mia een pannetje met heerlijk vleesch en een groote kan melk. „Wat heb jij een mooie ketting aan,” prees Anna's moeder. Zij liet de kraaltjes door haar vingers glijden. „Je zou zweren dat het echte waren. Waar heeft je vader die gekocht?”

Mia wist het niet. „Misschien wel bij den poppen-dokter, juffrouw,” zei ze zacht.

Anna keek met begeerige oogen naar Mia's ketting. „Ik heb er ook zoo een,” vertelde zij trotsch.

Haar moeder hoorde het niet, die was thee gaan zetten in de keuken.

„Als je bij ons komt, krijgen wij thee in mijn serviesje,” zei Mia blij. „Nou is moeder nog een beetje ziek.”

„Wij krijgen ook thee in mijn serviesje,” viel Anna in. Anna ging het serviesje al uit de kast halen.

„Moeder maakt er taartjes bij van brood en jam,” ging Mia voort.

„Dat doet mijn moeder ook, niet waar, moeder?”

„Wat wou je hebben?” vroeg Anna's moeder.

„Blokjes brood met kersenjam, moeder. Dat doet Mia's moeder ook.”

„Wat Mia heeft kun jij ook krijgen,” stemde Anna's moeder toe. „Jouw vader werkt en verdient genoeg. Je kunt alles krijgen wat je hebben wilt.”

Mia keek een beetje beschaamd. Wat waren die menschen rijk! Wat kreeg Anna veel. Blokjes brood

met jam en koekjes en flikjes. Zij snoepten maar.

„Is je moeder jarig?” vroeg Mia.

„Nee? Waarom?”

„Omdat jullie zooveel lekkers hebben.”

„O, dat eten wij alle dag,” pochte Anna.

„Vleesch ook?” vischte Mia.

„Ja, vleesch ook, maar daar houd ik niet van.”

„Houd jij van bruine boonen met spek?”

„Nee hoor, heelemaal niet. Die eten we nooit. Moeder zegt, spek is veel te goedkoop. Tien pond voor een gulden.”

Mia keek sip. Ze vond het heelemaal niet prettig hier. Haar lief klein moedertje vond zij veel aardiger dan die dikke, slordige vrouw met haar onfrissche kleeding. Anna had nu het tafeltje met haar serviesje neer gezet dicht bij het raam, achter de jongens. Even verzette zij de tasch van Hans.

„Blijf met je handen van m'n boeken af,” snauwde hij.

„Voor jou?” snauwde Anna terug.

„'k Smijt meteen je heele tafeltje om,” dreigde Hans.

„Moet je durven,” tergde Anna.

„Pats!” daar lag alles omver, de suiker en de melk over de kopjes heen op den grond.

Anna vloog Hans aan, krabde over zijn hand.

„Wacht, jou kleine kat!” Vechtend rolden die twee over den vloer.

Mia stond verschrikt tegen den muur gedrongen. Zij vond het hier heelemaal niet plezierig.

Anna's moeder deelde klappen uit. Hans een tik en Anna een klap. „Ruim de boel op van den grond,” beval ze boos. „Vooruit, Anna, zet je tafeltje in de keuken, de jongens moeten leeren.”

Anna deed mopperend wat moeder beval. Zij kreeg nieuwe suiker en melk en een gebroken kopje gooide zij in den vuilnisbak.

„Zie zoo, hier heb je een handvol apennootjes en nu spelen jullie zoet,” zei Anna's moeder nog boos. Zij duwde allebei de meisjes het keukentje in en sloot de deur. De kleintjes kregen ook wat, evenals de jongens, en nu begon de moeder het kindje in de wieg te helpen. Het werd nu een poosje stil in de volle kamer en in de keuken speelde Anna met Mia.

„We moeten bruidje spelen,” verzon Anna. We zullen een boezelaar om ons hoofd slaan: „Wie bruidje is, moet de mooie ketting omhebben.”

„Ik ben de bruid,” zei Mia.

„Nee, *ik* ben de bruid,” riep Anna. „Want we spelen in mijn huis. Geef op je ketting. Doe hem af. Gauw!”

Heel langzaam gehoorzaamde Mia. Zij dorst die felle Anna niet tegen te spreken. „Geef hier je ketting,” herhaalde Anna bezig.

Anna rukte het mooie kettinkje Mia uit de handen en hing het blanke sieraad om haar eigen hals.

Mia moest aldoor naar haar ketting kijken. Als Anna het snoer maar niet brak, dan rolden alle kraaltjes over den vloer! Zij deden hier alles zoo ruw.

„Ik doe de ketting over mijn sluier heen,” besloot Anna opeens: Aan je hals staat hij niet zoo mooi. Kijk, zoo . . .” Anna trok de ketting over haar hoofd en wond dien toen tweemaal over de witte boezelaar, die haar ooren bedekte.

„Ja maar Anna,” riep Mia: „Als je de ketting breekt! Je moet niet zoo wild trekken.”

„Dan speel ik geen bruidje meer,” zei Anna. Zij trok de boezelaar weg van haar hoofd en de ketting gleed weer om haar hals.

„Geef me dan mijn ketting maar terug.”

„Hij is niet eens van jou, 't is mijn ketting,” snauwde Anna. „Ik heb er net zoo een.”

„Die is van mij,” hield Mia vol.

„Nietwaar, die mijne lag hier in de keuken, ik heb hem net omgedaan.”

„Heelemaal niet waar,” riep Mia huilend: „Jij hebt mijn ketting om.”

„Je kunt aan mijn moeder gaan vragen of ik niet ook zoo'n ketting heb,” viel Anna nijdig uit.

„Dit is de mijne,” hield Anna vol. Toen opende zij de deur van het keukentje: „Moeder, heb ik niet net zoo'n ketting?”

„Hou je mond,” beval Hans: „Moeder is naar de buurvrouw. Je schreeuwt als een wilde.”

„Hou jij je mond,” antwoordde Anna: „Jij krijgt de ket-

ting toch niet, hoor Mia. 't Is de mijne!”

„Waar is de mijne dan?” vroeg Mia, heelemaal van streek: „Jij hebt 'm toch van me afgepakt.”

„Jij hebt de jouwe in de vuilnisbak gegooit,” beweerde Anna. „Zoek daar maar in.”

„Heelemaal niet waar,” riep Mia huilend.

„Ik ben niet in 't kastje geweest, jij hebt het kopje weggegooid. Geef mijn ketting terug!”

„'t Is de mijne,” schreeuwde Anna.

„Niet waar! Ik heb 'm voor mijn verjaardag gekregen.”

„Hou je grooten mond,” riep Hans Anna toe. Hij wist niet eens waarover het ging.

„Bemoei je met je eigen bemoeisels,” snibde Anna.

Juist klonk de stem van Mia's vader beneden aan de trap: „Mia, kom je thuis?”

Huilend, zonder ketting, liep Mia de trap af op vader toe: „Vader, Anna houdt mijn ketting om.”

„Wel heb ik van mijn leven,” zei vader. „Heeft Anna jou den ketting afgenomen?”

„Wij hebben eventjes geruild,” vertelde Anna, naar beneden komend. „Mia heeft haar ketting weggegooid, en ik heb de mijne om.”

„Niet waar, niet waar,” stampvoette Mia boos.

„Komen jullie eens even mee,” gebod vader.

„Ik ga niet mee,” weigerde Anna.

„Jij gaat wel mee,” beval Mia's vader. Wonderlijk, tegen haar eigen vader en moeder dorst Anna brutaal te zijn, nu sloeg zij haar oogen neer.

„Je loopt even mee over,” herhaalde vader. Hij zag heel goed dat Anna Mia's ketting om den hals droeg. Anna ging mee, boos en ongerust. Mia opgelucht aan vaders hand. Vader zou het wel in orde brengen. Moeder zat alweer op, toen het drietal binnenkwam. O, wat vond Mia het thuis fijn. Zoo netjes opgeruimd alles en moeder had zoo'n aardige jurk aan. Pas gemaakt van een mantel, dien zij gekregen had van haar vroegere mevrouw.

Moeder keek verwonderd naar de behuilde oogen van Mia en naar Anna's booze gezicht.

„Hebben jullie ruzie gehad?” vroeg zij verwonderd.

„Anna heeft mijn ketting afgepakt, moeder.”

„Niet waar. ik heb net zoo'n ketting, de jouwe is weg. In den vuilnisbak.”

„Dan moet die nog in den vuilnisbak liggen,” oordeelde vader: „Zal ik meegaan om te zoeken?”

Anna kreeg een hooge kleur. Zij wist heel goed dat zij heel leelijk stond te jokken. Vader zag het wel en Mia's moeder ook.

„Kom eens hier,” beval Mia's vader: „Kijk me eens aan.”

Brutaal keek Anna op, zij sloeg dadelijk haar oogen neer: „Ik kan op je voorhoofd lezen dat je jukt, Anna.”

Anna begon te huilen. „Ik heb den ketting niet afgepakt,” beweerde zij. „Het is mijn eigen ketting.”

„Je jukt, Anna!”, zei Mia's vader streng.

Anna stond zoo te liegen, dat zij werkelijk geloofde de waarheid te zeggen. „'t Is mijn ketting,” hield zij vol. Nog een poosje probeerde vader uit Anna de waarheid te krijgen. Het lukte niet. Anna werd hoe langer hoe brutaler. Zij zag zoo wit als een laken, en haar oogen schitterden als kralen zoo fel.

„Je bent een ondeugend nest,” zei vader eindelijk.

Anna wilde opgelucht wegllopen, met Mia's ketting om. Gelukkig, Mia's vader had haar hand losgelaten.

Mia hield haar tegen. Zij ging met haar rug tegen de deur staan. Vastbesloten haar bezit terug te krijgen.

Nu stond moeder op en trok Anna mee naar haar stoel. Zij nam Anna tusschen haar knieën en Anna's handen in de hare.

„Annetje,” vroeg zij zacht: „Weet jij wel dat de Heere, die in den hemel woont, alles ziet; dat Hij alles hoort en weet?”

Anna keek stug voor zich. Thuis hoorde zij nooit iets van God. Zij ging op de Christelijke school, omdat moeder vond dat die „makkelijk dichtbij” stond. Het was zoo gevaarlijk op straat voor schoolkinderen met al die auto's.

„God hoort je Anna,” zei moeder ernstig.

„Vader zegt: „'t Kan niet. Hoe kan God ons hooren?””

„Jij hoort toch de radio ook, Anna?”

O ja, dat was waar. De juffrouw op school zei ook, dat God je hooren kan. Anna zweeg bedremmeld.

„Kijk eens, Annetje,” ging Mia's moeder zacht en vriendelijk voort: „De Heere woont in den hemel en ziet ons. De Heere wil graag alle menschen en alle kinderen liefhebben, maar dan moeten we ook belijden als we iets doen dat verkeerd is.”

„Ik heb den ketting niet afgepakt,” hield Anna wanhopig vol.

Hoe moeder ook praatte, hoe Mia's vader ook dreigde, er kwam niets anders uit dan: „Ik heb den ketting niet afgepakt.”

„Weet je wat ik doe,” zei vader eindelijk. „Ik ga met jou mee naar je moeder. Dan zal ik zelf den vuilnisbak uitzoeken, hoor. Als jij werkelijk ook zoo'n ketting hebt, dan moeten er twee zijn. Zoo'n ketting kan niet wegsmelten.”

Anna's hart klopte onrustig. Eén hoop voedde zij: moeder hield niet van Mia's ouders. Zij noemde hen armoedzaaiers. Vader schold altijd op de fijnen. Als

ze nu vlug naar huis liep, zou zij vertellen dat Mia zei: „jij hebt mijn ketting.” Moeder zou best ruzie gaan maken tegen Mia's vader. Moeder kon heel goed ruziemaken. Met vader en de burens ook. Anders vond Anna ruzie erg akelig, maar nu zou moeder Mia's vader zeker uitschelden, en dan kon zij den ketting houden. Anna rukte zich plotseling los van Mia's moeder en eer iemand er erg in had, was zij het portaal uitgehold en bij haar ouders naar boven gelopen.

„Ik moet haar na,” besloot Mia's vader. „Dat is nu niet om de knikkers, maar om het recht van 't spel.” Mia begreep vaders woorden niet. Wel dat vader in den vuilnisbak bij Anna zoeken zou. Vader ging heel boos Anna achterna.

„Zeg me nu eens Mia, hoe dat nu allemaal gebeurde,” drong Mia's moeder aan. „Alles hoor, alles!”

Mia vertelde van het bruidje spelen en van den ketting, die om Anna's hals was gegleden.

„Wat deden jullie bij den vuilnisbak?”

„O, Hans had Anna's tafeltje omgegooid. Alles over den vloer. 't Ligt er nòg, moeder. Het heele serviesje viel door elkaar, één kopje brak; dat heeft Anna weggegooid.”

„Heusch, lieverd?”

Mia snikte het uit. Moeder geloofde het wel. Zij keek Mia in het behuilde gezichtje: „Hoor eens, lieverd, de Heere hoort en ziet alles. Hij heeft ons allemaal vandaag gezien. We zullen bidden, dat de Heere al dat akelige van vanmiddag weer opheldert.”

„Kan de Heere mij mijn ketting teruggeven?” vroeg Mia hoopvol.

„Zeker kan de Heere dat. Je moet het maar aan den Heere vertellen. Hij luistert altijd. Ook naar kleine kinderen. Je weet toch wel dat de Heere Jezus de kinderen tot zich riep en hen zegende? Willen wij de mooie plaat in den kinderbijbel eens kijken?”

O ja, die gouden plaat op den blauwen band van moeders kinderbijbel. Die had moeder al gelezen toen zij zelf klein was. De Heere Jezus met de kinderen aan Zijn knie. De moeders met doeken om hun hoofd brachten de kindertjes tot Hem.

Moeder vroeg: „Willen we samen het versje er eens van zingen?” O ja, dat was fijn!

Mia begon haar verdriet al een beetje te vergeten. Moeder kon zoo mooi zingen. Zij kende het versje ook bijna.

Eens brachten er moeders
Haar kinderen tot Jezus.
Toen zeiden de discipelen:
„Gaat weg van den Heer!”
Maar Jezus zag haar henengaan
En sprak hun, o! zoo vriend'lijk aan:
„Laat, o laat de kinderen komen tot Mij.”
Want Ik zal z'ontvangen
En nemen in Mijn armen....

Opeens hield moeder op. Vader stond aan den overkant en Anna's moeder begon te schelden, zoo hard, dat Mia er bang van werd: „Zoo zijn die fijnen, die huichelaars. Mijn arm kind van diefstal te beschuldigen. Zoo'n armzalige ketting! Als je niet weggaat, dan vlieg ik je aan,” dreigde zij woest.

Mia's vader voelde heelemaal geen lust om „aan-gevlogen” te worden. „De tijd zal 't leeren,” zei hij kalm. „Laat Anna dien ketting van Mia maar houden. Alles komt uit. Daar kun je op rekenen.”

Met een harden smak gooide Anna's moeder de deur dicht. Vader kwam met een somber gezicht bij zijn vrouw en Mia terug. „Anna heeft de ketting,” zei hij somber. „Zij liegen vreeselijk. Die vrouw scheldt maar toe. Zij wou niet naar mij hooren.”

„Laten we ons maar niet boos maken,” vond Mia's moeder. „Liever onrecht lijden dan onrecht doen. De Heere zal alles in het licht brengen, goed en kwaad.”

„Dat is een echte furie, die moeder van Anna. Ik mocht niet zoeken in den vuilnisbak. Ze zei maar: Anna heeft ook zoo'n ketting,” vertelde vader. „Vertel me eens, ben je geslaagd vandaag?” vroeg moeder. „Zeker niet, anders had je 't wel gauw gezegd.”

„Neen,” ant-

Anna's moeder begon te schelden....

woordde vader neerslachtig. „Ik ben niet gekozen. Het is toch verschrikkelijk als je graag werken wilt en je kunt niet aan den slag komen.”

Moeder pinkte een traan weg. „God heeft tot nu toe gezorgd, man. We hebben nog geen honger geleden.”

„Maar wel armoe, vrouw.”

„God heeft zijn volk geen lekkernijen, alleen water en brood beloofd. Uw brood zal zeker zijn en uw water gewis.”

„De Heere kan water in wijn veranderen,” zei Mia opeens hardop. „Ik zou veel liever hebben dat de Heere water in melk veranderde. Ik houd zoo van melk.”

Vader en moeder lachten. „Nu, omdat je jarig bent vandaag, krijg je straks bij de boterham een groot glas melk,” beloofde vader. Moeder voegde er bij: „En kersenjam op je brood.”

Mia vergat het verlies van haar mooien ketting even. Toch begon zij er weer over, toen moeder de lamp aanknipte en zusje op haar schoot nam.

„Ik ben echt kwaad op Anna,” zei ze opeens.

„Anna is meer te beklagen dan jij, Mia,” zei moeder.

„Zij heeft toch mijn ketting afgenomen, moeder.”

„Dat moet je haar vergeven, kind. Want zie je, God heeft het gezien en de Heere zal het Anna wel vertellen dat zij kwaad deed. Als zij haar zonde belijdt wil de Heere het haar vergeven.”

Mia begreep moeder niet. Zij zou morgen aan alle kinderen in de straat en op school vertellen dat Anna haar ketting had afgepakt. Aan de juffrouw ook. Wie weet kreeg Anna dan geen standje van de juffrouw

en dan zou Anna haar ketting wel teruggeven. Dat zei Mia tegen vader en moeder.

Moeder schudde het hoofd: „Heeft de Heere Jezus iemand ooit een klap teruggegeven, toen zij Hem sloegen, kind? Jegens dien zondigen Judas, die den Heere Jezus zoo valsch verried, je kent het verhaal wel, was de Heiland nog vriendelijk. Hij vroeg: Vriend, waartoe zijt gij hier?”

Mia knikte ijverig. Moeder had haar Zondag nog verteld van de booze mannen, die den Heere Jezus aangrepen en wegvoerden. Dat was nog wat anders dan dat ze je een kettinkje afnemen! „En toen sloegen zij den Heere Jezus met vuisten en spogen Hem in het gelaat. Wat innig gemeen, hè?”

Vol gedachten stond Mia aan moeders knie. Vader dekte de tafel, maalde koffie en sneed brood. Moeder leunde vermoeid in haar stoel.

„Moeder” fluisterde Mia, zacht: „Ik wil den Heere Jezus nooit verdriet aandoen.”

„Je bent mijn eigen, lieve Mia,” zei ze teeder.

4. ANNA BEKENT

„Toe kindje, nu moet je voortmaken met eten,” zei vader een poosje later, toen Mia zat te treuzelen met haar tweede boterham. Zij had haar melk opgedronken en een boterham met jam gegeten. En nu had Mia niet veel trek meer in een tweede boterham zonder jam. Zij had van middag al apenootjes gegeten ook en koekjes en flikjes gehad. Mia was niet aan snoepen gewoon.

„Ja,” viel moeder vader bij: „’t Is haast zeven uur, anders ben je al naar bed, ’t is alleen omdat je jarig bent.”

„Er kwam een muisje aangelopen, die kwam in Mia’s mondje gekropen,” zong vader. Hij liet een brokje brood over de tafel huppelen: een, twee, drie, in Mia’s mond.

Moeder lachte om het spelletje en zoo kreeg Mia de laatste hapjes binnen,

Toen speelde vader muisje maar nu kwam zijn vinger terecht in Mia’s hals, al kriebelend. Mia schaterde het uit. Nog lachten zij alle drie, toen er heel hard aan de bel werd getrokken.

„Wie zou dat zijn?” vroeg moeder: „Er komt hier nooit visite.” Vader stond al op.

„Anna, die mijn ketting terug komt brengen,” dacht Mia. O neen, het was Anna niet. Een zware stem klonk in het portaal: „Van Eeren, of je eventjes op het politiebureau wilt komen?”

„Ik? Op het politiebureau?” hoorde moeder vader verwonderd zeggen: „Man, kom even binnen, en vertel me eens wat er aan ’t handje is?”

„Veel tijd heb ik niet, Van Eeren,” zei de ander. „Maar ik wil toch wel even praten.”

O, wat schrok Mia toen! Een groote, dikke politieagent kwam vóór vader de kamer binnen. Met een langen zwarten baard! Mia voelde geweldig veel ontzag voor een politieagent. Anna schold de agenten brutaal uit voor „hoed, hoed’”, en liep dan hard weg. Mia was veel te bang voor zoo’n man.

Zoo’n agent had pas Hans, Anna’s broertje, bij den kraag gepakt. Hij kreeg met de gummiestok flink voor

zijn broek. Als zoo'n agent je eens meesleurde naar het politiebureau! Zij bikkelde wel eens met Anna op de stoep voor de Roomsche kerk. Eens had de agent gezegd: „Vort, jullie, moeten de menschen hier niet langs?”

Mia gleed van haar stoel af en ging bij moeder staan. Met schuwe oogen keek zij in zijn behaard gezicht. „Jij hoeft niet bang te zijn, kleine meid,” zei de agent vriendelijk. „Kom eens hier en geef me eens een hand.” Voetje voor voetje naderde Mia den man. Hij lachte zoo vriendelijk, dat zij heelemaal gerustgesteld werd. Vertrouwend legde zij haar kleine handje in de groote vuist: „Ik ben vandaag jarig,” vertelde Mia blij. „Wat fijn! Ik wensch je geluk, hoor, wordt maar een flinke meid.

„Je hebt zeker een mooie ketting van je vader gekregen, hè kleine meid?” vroeg de agent verder.

Opeens kwamen Mia's tranen te voorschijn: „Anna heeft me de ketting afgepakt. 't Was mijn ketting, meneer.”

„Zoo, me kind, en wie is die Anna?”

„Anna Ruwaard, van den overkant meneer.”

„O, dat is zeker een zusje van die bengel, die ik verleden week bij zijn kraag heb gepakt. Hij stal appels van een groentenwagen, ik zag het net.”

„Kom eens hier, en geef me eens een hand.”

„'t Is juist over die ketting dat ik hier kom,” zeide de agent: „De commissaris wou je er over spreken.”

Van Eeren kende den politieagent heel goed. Hij zat wel eens naast vader in de kerk, als hij geen zondagsdienst had. Zijne kinderen gingen met Mia op de zondagsschool.

„Over die ketting?” vroeg vader.

„Ja, zie je, je kwam er mee op het bureau.”

„Mia, jij een, twee, drie, naar bed,” viel moeder in. Zij wilde liever niet weten dat vader dien ketting gevonden had. Het was ook hoog tijd voor Mia om te gaan slapen: „Toe kindje, maak nu wat voort.”

„Meneer?” vroeg Mia nog: „Gaat u mijn ketting bij Anna terughalen? Wat zou dat fijn zijn.”

„'t Kan best gebeuren, lieve meid. Nu, ga maar vlug slapen. Het zandmannetje heeft al zand in je oogen gestrooid, ik zie het.”

Mia lachte. Wáár was het. Haar oogen prikten erg.

„Wel te rusten. Met je hoofdje op je kussen en je oogen toe,” zong vader, schuddend met zijn hoofd.

„Moeder, zou de agent heusch de ketting halen?” vroeg Mia, toch al heel slaperig bij haar bedje.

„Heelemaal zeker weet ik het nog niet, lieverd. Ga jij maar stil slapen; maar het komt wel in orde.”

Toen zij uitgetkleed was, knielde Mia neer bij moeders stoel.

„Bid maar, lieverd,” zei moeder:

„Ik ga slapen, ik ben moe,
'k Sluit mijn beide oogjes toe,
Heere, houd ook dezen nacht,
Over mij getrouw de wacht.”

Moeder stopte Mia nog eens warm toe en Mia's oogen vielen ondertusschen reeds dicht.

Toen zij terugkwam vond zij de mannen nog in gesprek. De politieagent was al opgestaan om weg te gaan. Hij had nog even op de terugkomst der moeder gewacht.

„Nou, Van Eeren, ga jij dan even naar den commissaris, dan knap ik dat zaakje aan den overkant wel op.”

„Wat is er toch eigenlijk?” vroeg de vrouw verwonderd.

„O, dat is gauw genoeg verteld, juffrouw. Je man kwam vanmorgen op het politiebureau met dat stoffige kettinkje. De commissaris zei: „'t Is een prulletje, neem het gerust mee, een dingetje van een kwartje. Maar vanavond is er een dame op het bureau geweest, die een echt parelsnoer verloren heeft. Gisteravond kwam ze door de Van Speykstraat, zij had den ketting in haar taschje geborgen, en die misschien met het uithalen van haar zakdoek op straat laten vallen. 't Waaide erg en zóó is de ketting zeker onder het straatvuil gewaaid. De commissaris wilde den ketting nog wel eens zien.”

„Jammer dat Anna nu juist Mia den ketting afgepakt heeft,” zei moeder. „Misschien krijgt u hem wel terug.”

„Reken maar, dat het terecht komt,” zei de agent.

„Weet je wat, ga mee naar den overkant, Van Eeren.”

„Die vrouw heeft me vanmiddag de huid volgescholden,” vertelde Mia's vader. „De heele buurt weet er nu van.”

„Zooveel te beter,” zei de agent. „Trek je jas aan en ga mee.”

Juffrouw Van Eeren bleef biddend achter. Als het nu

eens een echt parelsnoer was! Dan zou vader allicht een kleine belooning krijgen. Er heerschte zoo'n behoefte in haar huis aan kleeren en versterkend voedsel. Straks zou zij de huishuur niet meer kunnen betalen. Als de Ruwaards den ketting nu maar terug wilden geven.

Intusschen belde Van Eeren bij de Ruwaards aan.

„Wie is daar?” vroeg een mannenstem van boven.

„Goed volk,” antwoordde de agent. „Ik kom even den ketting halen, die Anna van Mia van Eeren heeft afgenomen.”

„Wel heb ik van mijn leven, wát heeft Anna uitgevoerd?”

„'t Was mijn ketting!” riep Anna boos.

„Jouw ketting?” bromde haar vader. „Hoor eens, ik ben wel een ruwe kerel, maar eerlijk als goud. Wat is er met dat ding?”

„Och,” zei Anna's moeder boos. „'t Gaat over een prul van een kwartje. Mia zegt dat Anna haar ketting heeft.”

„Komen jullie boven?” noodigde Ruwaard uit. „Aan de deur blijven staan is niet nodig, hoor.”

De man schrikte toch, toen hij een politieagent de trap zag opkomen. „Politie . . . ? wat was dat nu?” Anna werd krijtwit. Zij had den ketting nog om haar hals. Anna had haar moeder vanmiddag wijsgemaakt, dat het haar eigen ketting was.

„Goeien avond,” zei de agent vriendelijk. „Goeien-avond, menschen. Ik heb gehoord dat Anna daar Mia's ketting om heeft. Vertel jij me nu eens de waarheid, meisje. En denk er om, alle leugens komen uit. God weet het en de menschen komen het ook te weten.”

„Het kan nooit jouw ketting zijn, Anna!” viel vader streng bij. „Jou leelijke sloddervos. Verleden week heb je jouw ketting gebroken, toen je vocht met Hans, de kralen rolden over den vloer. Je hebt er nog verscheidene van aan gruis getrapt.”

Nu kleurde Anna tot achter haar ooren.

„Geef hier de ketting, oneerlijke meid,” stoof haar vader op.

„Kijk, agent, ik ben wel een ruwe bootwerker, maar ik ben geen dief.”

„Dat weet ik ook wel Ruwaard, het komt best in orde.”

„En doe nu dien ketting af, anders krijg je nog een pak slaag ook.”

Anna trok het sieraad over haar hoofd en gooide het snoer met knetterend geweld op de houten tafel.

„Die kralen trap je niet stuk, Van Eeren,” zei Ruwaard, met kracht een der parels tusschen duim en wijsvinger nijpend. „Als dat geen echte parels zijn, dan weet ik niet wat echt is.”

Anna's moeder rammelde met kopjes en schotels, kwaad als zij was op den politieagent.

„De Van Eerens hebben den ketting zeker gestolen,” riep zij nijdig. „Je moet het van de fijnen maar hebben.”

„Van Eeren heeft den ketting vanmorgen zoomaar op straat gevonden. Hij is er dadelijk mee naar het politiebureau gegaan. Wij dachten dat het waardeloos was en hebben Van Eeren zelf gezegd, dat hij het kettinkje als zijn eigendom mocht beschouwen.”

En daarop liet de agent heel ernstig volgen: „Weet u wel, juffrouw, dat u maar niet klakkeloos iemand van diefstal beschuldigen moogt?”

„Ik kan denken wat ik wil,” hield zij koppig vol.

Ruwaard keek zijn vrouw ongerust aan. Hij begreep de zaak best. Zijn vrouw had Anna gesteund in haar kwaad. Dat was toch jammer; Anna was niet eerlijk geweest.

„Komaan,” zei hij eindelijk: „Ik geloof dat alles nu in orde zal komen. Ik begrijp er alles van. Anna is een beetje begeerig, ziet u. Maar u hebt nu den ketting weer terug. Ik hoop voor jou, Van Eeren, dat de parels echt zijn, en dat je een mooie belooning krijgt.”

Anna stond huilend bij haar moeder, die niet eens groette toen de mannen de kamer verlieten.

„Ga nou alsjeblieft dadelijk naar je bed,” beval Ruwaard streng: „Ik kan je niet zien! Om een kind, dat twee jaar jonger is dan jij, haar kettinkje af te nemen.”

„Dat heeft zij niet gedaan,” sprak moeder Anna vóór.

„Anna kan bij jou geen kwaad doen, moeder,” zei vader verdrietig, „dat zit met Mia in dezelfde klas, en daar gaat zij dat kind bestelen.” Ruwaard keerde zich om. „Durf eens te zeggen, dat je 't niet gedaan hebt, Anna.”

„Zij heeft het wel gedaan,” vertelde Hans. „Ik heb zelf gehoord dat Anna zei: „Geef hier die ketting.”

„Klikspaan,” schold Anna.

„Heelemaal geen klikspaan,” antwoordde vader. „'t Is alleen jammer dat hij niet dadelijk partij voor de kleine Mia heeft gekozen.”

„Ik ga naar bed,” zei Hans norsch. „Nacht allemaal.” Hij wou niet vertellen dat Anna zijn stilzwijgen met een hand apenootjes had gekocht.

„Opgemarcheerd, jij ook!“ beval vader Ruwaard zijn dochtertje. „Doe zoo iets nooit weer, versta je, Anna?“

Anna droop beschaamd af. „Ik ga nog even met de menschen aan den overkant praten,“ zei vader. „’t Lijken mij beste luidjes. Ik geloof dat ze het arm hebben; die man is al den heelen winter zonder werk.“ „’k Zou maar thuis blijven,“ viel de moeder uit. „Van Eeren is natuurlijk naar het politiebureau met dien ketting.“

„Ja, dat is waar,“ gaf de man toe. „Maar morgen ga ik er heen.“

Toen ging hij naar boven, om naar Anna te kijken. In de bedstee van de zolderkamer lag Annie te snikken.

„Huil je nog om den ketting?“ vroeg vader vriendelijk. Anna huilde maar door: „Ik heb er heusch spijt van, vader, ik zal ’t nooit weer doen.“

„Nou, dat is goed,“ zei vader hartelijk. „Ga dan maar gauw slapen, het komt nu allemaal in orde. Je moet morgen maar heel lief tegen Mia zijn. Ik heb een mooi plannetje.“

5. DE KETTING TERUGGEGEVEN

Terwijl Mia rustig lag te slapen in haar warme bedje, ging haar vader met den politieagent naar het politiebureau. Mia droomde dat zij haar mooien ketting droeg en dat alle kinderen, die zij zag, zeiden: „O, o wat een mooie ketting!“ Zij was gaan slapen met de gedachte, vader gaat mijn ketting bij Anna terughalen! Och, zij wist er niemendal van, dat vader met haar

ketting in zijn zak liep, op weg om dat sieraad terug te geven aan de dame, die het verloren had.

Vader legde dien avond zijn vondst nogmaals op tafel voor den politiemann.

„Van Eeren, ik ben vanmorgen onachtzaam geweest,” erkende de commissaris. „Ik had de vondst goed moeten bekijken. Maar het ding zag er ook zoo stoffig en raar uit.”

Van Eeren lachte: „Meneer de commissaris, ik dacht zelf ook dat het een snoetje uit een bazar was. Mijn vrouw heeft het kettinkje flink onder de kraan afgewasschen en toen leek het me verbazend mooi.”

„'t Is ook mooi,” gaf de commissaris toe. „Zal ik nu die dame eens opbellen, die zoo'n snoer verloren heeft?”

„Als het nu maar van haar is, mijnheer . . .”

Mevrouw moet natuurlijk precies vertellen hoeveel paarden er aan zitten, en hoe groot ze zijn,” stemde de commissaris toe. „Iedereen kan wel zeggen zoo'n mooien ketting verloren te hebben.”

De politiemann ging naar de telefoon, belde op en hield den hoorn aan zijn oor. „Kom maar hier, Van Eeren,” wenkte hij, „en luister aan den tweeden hoorn.”

Van Eeren nam het ronde dingetje aan en hield het tegen zijn oor. „Hallo, honderd en tien duizend juffrouw.”

Even wachten, toen klonk een stem van den anderen kant: „Hallo, u spreekt met mevrouw Rijken.”

„U spreekt met het politiebureau, Kruishoek, mevrouw. Wilt u eens even zeggen, hóéveel paarden er aan uw snoer zaten, mevrouw?”

„Zeker mijnheer, het zijn er zestig.
„Een oogenblik, mevrouw.”
De commissaris telde. Er waren precies zestig parels.

„Als het nu maar van haar is, mijnheer ....” blz. 43

„Zijn ze alle gelijk of zijn er groote en kleine, mevrouw?” vroeg de politiemann weer.
„Twee heel groote, twee iets kleiner, twee nog kleiner, en verder allemaal kleintjes, mijnheer.”

„In orde mevrouw, dan is uw parelsnoer gevonden. Zal ik het u laten brengen? U moet natuurlijk een stuk teekenen, dat u het terug hebt.”

„Neen, ik kom het liever zelf halen, mijnheer?”

„Vanavond nog, mevrouw?”

„Zoudt u het maar voor mij willen bewaren, mijnheer? Morgenochtend kom ik er om. Ziet u, ik heb mijn dochttertje ziek liggen, en zij roept maar om moeder. Het is zoo moeilijk nu nog te komen en mijn man is naar een vergadering, die laat eindigt.”

„Wij willen het graag voor u bewaren, mevrouw. Nog iets van uw dienst, mevrouw?”

„Mevrouw, komt u eens gauw, Ella huilt zoo,” hoorden de mannen tegen mevrouw Rijken zeggen, gindsch in het andere huis.

„Ik kom Cor, ik kom. Meneer, neemt u mij niet kwalijk? Voor uw bemoeiing dank, veel dank.”

En mevrouw belde af, het gesprek was geëindigd.

Van Eeren keek verslagen voor zich. Als hij, groote man, zich niet geschaamd had, zou hij gehuild hebben. Wat was Mia blij geweest met haar ketting. Nu had zij niets meer. Dat lieve, aardige ding!

„Zelf een ketting koopen?” 't Was tien uur geworden, alle winkels waren gesloten. Bovendien, hij kon geen kwartje missen. Over eenige dagen was hij „uitgetrokken”; dat wilde zeggen, hij trok geen werkloozensteun meer. Elke cent diende bezuinigd te worden. Waarvan moest hij met zijn gezin leven, als die bange nood kwam?

De politiemannen lieten Van Eeren gaan, met een meewarig gezicht. Konden zij den man maar helpen! Maar duizenden menschen liepen rond zonder werk,

evenals hij. In ieder geval zou de commissaris een goed woordje doen voor dien fatsoenlijken man. Het terugkrijgen van zoo'n kostbaar parelsnoer was wel een flinke belooning waard. Dat zou hij mevrouw wel uitleggen.

Intusschen liep Mia's vader moedeloos naar huis. Die dame repte van geen belooning, ofschoon de commissaris nog vroeg: „Nog iets van uw dienst, mevrouw?”

In zijn hart was Mia's vader boos op God. Zijn vrouw had al zoo lang om uitkomst gebeden en nog kwam er geen hulp. Hij wilde niet meer bidden.

Thuis vond de man zijn vrouw rustig te bed. Zij had het kleine kindje andere kleertjes aangetrokken en gevoed; daarna nog de kopjes gewasschen en weggezet. Nu voelde zij zich erg moe. Allebei de kindertjes sliepen heel rustig. Wie weet hoe lang vader wegbleef op dat politiebureau.

De vrouw schrikte van zijn bleek gezicht. „Het was een echt parelsnoer, vrouw. Anna gaf het gauw genoeg terug, toen de politieagent dat beval, maar kwijt zijn wij het toch weer, want de dame die het snoer verloor, komt het morgen bij de politie halen. Zij vertelde precies hoe het er uitzag.”

„Praatte zij niet over een kleine belooning,” vroeg de vrouw.

„Nee vrouw, zij werd weggeroepen van de telefoon, er scheen een kind ziek te zijn.”

„Misschien komt het nog wel,” hoopte Mia's moeder. „Jij zit altijd vol hoop,” bromde hij boos. „Je zegt altijd maar: „De Heere zal helpen,” maar er komt geen hulp.”

„Er komt wèl hulp, man. Zegent dan de Heere ons nog niet? De Heere maakte eens van weinige brooden manden vol brood, dat doet Hij nog.”

„Ik zou wel eens willen weten, hoe, vrouw.”

„O, dat doet de Heere op een verborgen manier. Kijk eens naar den overkant. Die Ruwaard verdient flink geld, maar de kinderen zien er armer uit dan onze Mia. Zij vragen Gods zegen niet over hun geld en zij hebben geen wijsheid om het nuttig uit te geven.”

„Wij hebben wel wijsheid maar geen geld” mopperde de man verder.

„God hoort niet altijd dadelijk. Hoe lang hebben wij den Heere niet laten wachten, eer wij Hem ons hart gaven? Moet God dan altijd *dadelijk* helpen? Hij redt op Zijn tijd, man, heusch.”

Van Eeren voelde zijn hart hevig kloppen. Hij had den Heere niet lief evenals zijn vrouw, en hij praatte heel oneerbiedig en ondankbaar over God.

„Ik wil voortaan weer bidden, vrouw,” zei hij heel ootmoedig.

In zijn hart vroeg vader vergeving voor al zijn zonden en ook om hulp uit den nood. Als hij over een paar dagen maar werk had!

Den volgenden morgen werd Mia al heel vroeg wakker. Het was nog donker buiten, en in de keuken ook. Mia zag een straaltje licht door de reet van de kamerdeur schijnen, waar vader en moeder sliepen. Zusje hilde erg. Net of zij pijn had.

„Moeder, moeder!” riep Mia hard.

Vader kwam de keuken in. Je moet stil zijn, Mia, en nog een beetje slapen; 't is nog veel te vroeg.”

„Waarom huilt zusje zoo, vader?”

„Wel, ze heeft pijn in haar buikje.”

„Kan de Heere haar beter maken, vader?”

„Ja zeker, kind. Zeker wel. Ga nu nog wat slapen.”
Maar Mia kon niet slapen. Zij hoorde vader de kachel aanmaken en hij kwam water halen in de keuken om straks thee te zetten en een warm kruikje te maken voor zusje. Vader streek haar even over haar bolletje.

„Is zusje erg ziek, vader?”

„Ik weet het niet, kindje. Er zijn zóóveel kinderen ziek hier in de stad. Een heeleboel.”

Mia ging nu stil liggen kijken voor het raam. Opeens dacht Mia aan haar ketting. Zou Anna dien teruggegeven hebben? Nu, de politieagent zou wel merken dat Anna den ketting had afgepakt.

„Vader, vader?” riep Mia zoo luid ze kon.

Vader kwam verschrikt aanloopen: „Kind, je schreeuwt of je in brand staat!”

Mia luisterde niet; „Vader, heeft Anna mijn ketting teruggegeven?”

„Ja, kindje.”

„Mag ik hem dan om naar school?”

„Neen, dat kan niet, Mia.”

„Waarom niet, vader? Hij is toch van mij.”

Vader wist niet precies wat hij zeggen moest. „Luister eens, Mia. Ik wil er niet om jokken. Ik heb gisteren dien ketting gevonden. En nu is er een dame gekomen, die den ketting verloren heeft.”

„Wat is dat jammer.” Mia hilde hevig.

„Ja, het is jammer, Mia.”

„Krijg ik nu een andere, vader?”

„Ik durf het niet te beloven, Mia.”

„Nou kan ik de kinderen op school mijn ketting niet laten zien,” klaagde Mia, snikkend.

Daar werd gebeld. Wie zou daar zijn in de vroegte? Het was nog maar juist acht uur.

Vader deed open. 't Was Anna, van den overkant. Zij stond een beetje verlegen, met een doosje in de hand, te draaien.

„Van Eeren,” zei ze zacht, „Vader vond het zoo naar, dat Mia nu haar kettinkje kwijt is. Hij heeft gisteravond nog gauw een ander voor Mia gekocht.”

„Wel, lieve meid!” riep Van Eeren opgeruimd. „Mia ligt nog in bed. Ons kleintje is niet erg goed. Zij heeft pijn in haar buikje; nu moest Mia even blijven liggen. Ga jij het haar maar gauw brengen.”

Hij opende de keukendeur, en Anna stond voor Mia's bed met het witte doosje in de hand.

„Voor jou, Mia.”

Mia zette groote oogen op. Net precies zoo'n kettinkje lag er in 't doosje. Eigenlijk nog een beetje langer en de kraaltjes waren groter.

„Van vader,” vertelde Anna stralend. „Vader heeft het voor jou gekocht, gisteravond nog.”

„O-o-o!” Mia streelde het mooie, groote parelsnoer.

„Het kost vijf en dertig cent,” vertelde Anna trotsch.

„Zie je, je vader had die andere ketting gevonden, en mijn vader vond dat zoo akelig voor jou.”

„Ik heberookeen dubbeltjeaangegeven,” voegde Anna er bij, „omdat ik gisteren jouw ketting had afgepakt.”

Nu was Mia niet meer in bed te houden. Op bloote voetjes, in haar nachtponnetje, holde zij naar moeder.

„O vader, moeder, kijkt u eens! Nu heb ik tòch een ketting! Een veel mooiere!”

Over haar nachtponnetje hing de ketting heen. Het was prachtig, die blanke kraaltjes.

Moeder kreeg tranen in haar oogen: „Anna, wat vind ik dat lief van jou en van je vader ook.”

„Vader heeft 'm gisteravond nog gekocht, juffrouw. Ik huilde en ik had spijt . . . . ziet . . . . u” Anna werd hevig rood. Toen zei vader: „Ik ga een ketting koopen voor Mia. Ik mocht het dubbeltje geven, dat ik gisteren van opa kreeg.”

„Nu vlug je aankleeden, Mia. Kun jij haar even helpen, Anna? Jij bent al zoo'n groote meid, je bent al negen jaar,” zei juffrouw Van Eeren.

Anna hielp graag. Zij zou hier wel willen blijven ontbijten, maar de juffrouw vroeg het niet.

„Ik moet ook nog ontbijten, juffrouw.”

„Ga dan vlug naar je moeder, Anna, en kom dan terug om Mia te halen. Dan kunnen jullie samen naar school gaan.”

Hè, ja, samen naar school. Mia sprong op Anna toe en gaf haar in de kamer nog, stijf een arm: „Wij zullen altijd vriendinnetjes blijven, hè Anna, altijd.”

„Ja, altijd,” antwoordde Anna gelukkig. Zij was zoo blij. Gistermiddag had zij zich zoo jaloersch en ongelukkig en schuldig gevonden. Het was veel prettiger iets te geven dan iets te nemen.

„Tot straks,” zong Mia's lieve stemmetje al in het portaal. „Kom je gauw terug, Annetje?”

Anna hapte thuis vlug haar boterhammen op. Er stond een groote schaal brood op tafel, en ieder nam zoo-veel hij wilde en wanneer hij wilde. Ook koek of jam. Anna's moeder lette er niet op, zij lag nog in bed en haar man was allang naar zijn werk.

Anna vond het opeens veel prettiger aan den overkant, waar de tafel zoo netjes gedekt was met een wit servetje en de meubelen zoo mooi glommen. Er lag heelemaal geen stof of vuil op den vloer. Bij Anna wel, daar viel je over den rommel.

Toen zij terugkwam las Mia's vader net uit den Bijbel. Hij had hardop gebeden. Wat vond Mia dat fijn. Zij zou het dadelijk aan de juffrouw op school vertellen! Die had toch gezegd: „Je vader heeft den Heere wel lief. Vader bidt wel.”

Anna luisterde stil naar het voorlezen. Van Eeren las van het wonder der brooden. Van dat jongetje met twee brooden en een paar vischjes. De Heere Jezus zegende dat voedsel en toen konden de discipelen de gansche schare spijzigen.

„Ik wou dat mijn vader ook in den Bijbel las,” zei Anna verlangend, „maar vader is 's morgens al vroeg weg.”

„Mijn vader is ook vroeg weg,” vertelde Mia, „als hij werk heeft. Dan leest moeder vóór uit den Bijbel.”

Anna vond Mia een prettig vriendinnetje. Anna was twee jaar ouder, maar erg klein voor haar leeftijd. Anna kon ook niet zoo vlug leeren als Mia. Mia kon even goed lezen als Anna.

Vóór de school stond de juffrouw. Mia holde op haar toe en Mientje kwam er ook bij.

„Kijk, juffrouw, voor mijn verjaardag!” Mia liet den ketting langs haar vingertjes glijden.

„Die heeft ze van mij,” vertelde Anna trotsch.

„Heb je dan niets van je vader en je moeder gekregen?” vroeg Mientje verwonderd.

Mia zweeg, even verward: „Ja, ik had een ketting, zie je, maar vader had 'm gevonden, zie je.”

Anna werd opeens bang, dat Mia de heele geschiedenis zou gaan vertellen.

„Nou, Mia môcht de ketting niet houden van haar vader, enne, enne . . . .”

„'t Komt er niet op aan, hoor,” viel de juffrouw in. Anna jekte wel eens, ze was bang dat Anna weer iets zou vertellen wat niet waar was. Wat kwam het er eigenlijk op aan, van wie Mia die ketting had?

„Hoor eens,” zei ze. „Ik vind de ketting prachtig; jij hebt er net zoo een gehad, hè Anna? Zeker gebroken? Vooruit kinderen. De wind is nog koud, een, twee, drie, de school in.”

Lachend dreef zij de kinderen als een kudde schaapjes de school binnen.

In het wandelkwartiertje liep Mia weer gearmd met de juffrouw. „Ik moet u iets aan uw oor vertellen, juffrouw,” had zij daarnet gezegd.

Toen had de juffrouw zich gebukt en Mia fluisterde: „Vader heeft weer gebid, juffrouw!”

„Kind, wat heerlijk! Zie je wel, dat we alles aan den Heere vragen mogen?”

„Geeft de Heere alles?” vroeg Mia onder het gaan. „Alles juffrouw?”

„Nu, *alles* niet, Mia. De Heere geeft alleen wat goed voor ons is. Eén gebed verhoort de Heere altijd.”

„Als je vader geen werk heeft,” raadde Mia.

„Nee Mia, dat niet altijd. Je weet nog wel van Elia? Die moest ook maar werkeloos in de woestijn zitten en op den Heere wachten. Door raven liet de Heere hem brood brengen. Maar werken mocht hij niet.”

Mia kende het mooie verhaaltje wel. In den kinderbijbel was er een plaatje van Elia op een rots en de

raven, die hem brood brachten. Moeder vertelde het zoo vaak.

„Wat geeft de Heere dan wèl altijd, juffrouw?” vroeg Mia, verlangend om dat te weten.

„Wel, als we bidden om een nieuw hart, en om liefde tot den Heere Jezus.”

Heelemaal goed begreep Mia het antwoord van de juffrouw niet. Zij zou het verder wel aan moeder vragen, want de schoolbel luidde al. Zij moesten nu gauw naar binnen.

6. VAN EEREN BIJ MEVROUW RIJKEN

Mia was ternauwernood naar school gegaan of er werd alweer gebeld.

Haar moeder bleef dien morgen maar in bed. Het kleine kindje was zoo ziek geweest vannacht, dat zij weinig had kunnen slapen.

„Zeker de dokter,” zei Van Eeren.

„De dokter? Heb je dan den dokter geroepen, man?”

„Ja, dat heb ik, vrouw. Het kàn zoo niet langer. Je vermagert met den dag en het kindje ook. Zoo juist sprak ik juffrouw Goedhart. Zij vroeg naar je. Of je het nu schikken kon, nu zij niet meer komt, iederen dag, om jou en het kleintje te helpen? Ik zei: „Het gaat niet goed.” Zij kon niet binnenkomen, want zij had geen oogenblik tijd, maar zij raadde me aan om den dokter te waarschuwen. Dat heb ik dadelijk gedaan.”

Weer luidde de bel, nu hard en ongeduldig. Van Eeren stapte vlug naar de deur. De agent van gisteravond was er weer, lachend en opgewekt.

„Sliepen jullie nog?” vroeg hij plagend.

„Slapen! Mia is al naar school! Maar ons kleintje is ziek, wij hebben den heelen nacht met haar getobd.”

„Zoo, nu, ik heb goeie tijding voor je. De dame van dat parelsnoer belde vanmorgen op. Zij kon niet komen. Ik heb haar dat kostbare ding gebracht. Er zal voor jou wel wat overschieten, want je moet vanmorgen om elf uur bij haar komen.”

Van Eeren was blij en toch betrok zijn gezicht.

„Zie je, man, ik ben niet gewoon om mijn hand op te houden.”

„Loop naar de pomp!” zei de politieagent lachend.

„De kat komt een graatje toe. Jij bent zoo eerlijk geweest om dadelijk naar het politiebureau te hollen met je vondst, en 't is niet meer dan billijk dat je een belooning krijgt. Weet je wel dat dit ding wel duizend gulden waard is? 't Zijn echte parelen!”

„Duizend gulden! Maar kom toch binnen, kerel.”

„Nee, Van Eeren, ik heb nu dienst en moet verder.”

„Hier heb je het adres. Om elf uur present, hoor.”

De politieagent ging groetend heen en liet Mia's vader verbaasd achter.

„Heemraadsingel 700, Mevrouw Rijken?” Dat was in dat prachtige huis op den hoek. Van Eeren had dikwijls verbaasd staan kijken, toen het huis gebouwd werd. Zulk kostbaar hout als er gebruikt werd voor deuren en beschotten, zooveel marmer en brons en koper!

„Moeder, luister eens,” zei hij opgetogen naar boven gaande, waar zijn vrouw al nieuwsgierig wachtte.

„Ik moet om elf uur bij mevrouw Rijken zijn, weet je

wel, in dat groote huis op den hoek van den Heemraadsingel?"

„Laten we ons niet te blij maken," waarschuwde de vrouw. „Arme menschen zijn meestal offervaardiger dan rijke menschen. Maar je krijgt allicht iets."

„Ik dacht dat je nu dankbaar zou zijn," viel de man uit en zou zeggen: „God heeft ons gered."

„Er trok een lachje over haar vermoeid gezicht. De Heere zal helpen, dat geloof ik vast, man. Maar hoe en wanneer, dat weet ik niet."

Zij waren nog aan het spreken, toen de dokter verscheen. Een aardige, hartelijke dokter, die het kleine kindje dadelijk wilde onderzoeken.

„De kachel een beetje stoken, vader. 't Is hier veel te koud."

Van Eeren stopte wat houtjes in de kachel.

„Kolen man, hout helpt niet."

„Dokter, ik moet ze straks halen, we hebben geen kolen meer in huis."

„Veel te koud, veel te koud," mopperde de dokter, toen hij het kindje onderzocht. „'t Zal wel in de ingewanden zitten, moeder. Hoe oud is het kindje nu?"

„Precies veertien dagen, dokter."

„Pak het maar vlug in. Wat eet jij zoo al, moeder? Laat me je pols eens voelen?"

„Mijn vrouw eet zoo goed als niets dokter. Juffrouw Goedhart zei, ze moest eieren hebben en melk. Mijn vrouw heeft ook twaalf eieren gekregen van de vereniging, ziet u. Maar we zijn niet gewoon om iets te krijgen van anderen. Mijn vrouw is bij niemand om hulp gaan vragen voor het zusje kwam."

„Dom genoeg, dom genoeg," mopperde dokter. „Je

moet niet al te trotsch zijn in de wereld. Nu zal ik je eens wat zeggen. Mijn vrouw zit in een vereeniging, die zorgt dat zwakke menschen elken dag een lekker versterkend hapje krijgen. Ik maak er dadelijk werk van. Wat jullie mankeeren, moeder en kind, is alleen gebrek aan goed voedsel. Dus afgesproken. Medicijnen geef ik niet. Je vrouw moet flink eten en het kleintje moet natuurlijk ook goed gevoed worden."

„'t Is toch wat te zeggen," gromde de goede man, terwijl hij weer in de auto stapte. „Lui, die overal loopen te vragen, hebben geen gebrek, en zulke menschen zouden gewoon verhongeren. Dat zijn nu eerst nette menschen, wat ziet het er keurig uit in huis."

De vrouw keek den man en de man keek de vrouw aan na dokters vertrek. „De Heere begint te verhooren, man," zei de vrouw eindelijk: „Wie Hem aanroept in den nood, vindt Zijn gunst oneindig groot." Van Eeren gaf geen antwoord. Hij dankte God stil in zijn hart. Hij zou nu eerst een half mud kolen halen, en stookte de kachel goed op. Toen kocht hij twee eieren voor moeder en een half wittebrood. Zij aten anders altijd tarwebrood. Van Eeren dorst nu wel een beetje milder te doen. Hij voelde in zijn hart dat de Heere uitkomst zou brengen.

„Toe, vrouw, een glas melk met een geklutst ei, hoor, en een dun boterhammetje," drong hij aan. „Je weet wat dokter heeft gezegd. Je moet goed eten."

Toen ging Van Eeren zich gereedmaken voor zijn bezoek aan mevrouw Rijken.

„Je ziet er keurig uit," prees zijne vrouw. „Ga nu maar vlug, het is zoo elf uur."

Precies op tijd trok van Eeren aan de bel van het groote huis. Een huisknecht in rose jasje opende de deur. „Goeien morgen,” zei Van Eeren. „Ik ben bij mevrouw ontboden.”

„Zoo?” zei de man, „dan zal ik je aandienen.” Even later kwam hij terug. Ga maar in de spreekkamer,” zei hij: „Neem een stoel en wacht even.”

Het wachten duurde lang, Van Eeren keek eens rond. Zelfs in de wachtkamer was het mooi, met dat donkere eikenhouten beschot en fluweel behangsel. Als vakman had hij schik in de mooie, zorgvuldige afwerking. Hè, weer eens mooi goed werk te mogen maken, echt in je eigen vak. Hij had het timmeren zoo heel goed geleerd op de ambachtsschool en later bij een baas, die nooit „knoeiwerk” leverde.

Eindelijk verscheen mevrouw. Het was een vriendelijke, tengere dame, met groote bedroefde oogen.

„Zoo vriend, goeien morgen,” zei ze zacht, na Van Eeren's beleefden groet. „Ga zitten, man. Ik moet je bedanken omdat je mijn parelsnoer hebt teruggegeven.”

„Het was mijn plicht, mevrouw. Het is uw eigendom.”

„Ik ben zoo dankbaar dat ik het terug heb. 't Is afkomstig van mijn moeder, weet u. Je zult wel denken, hoe komt zoo'n parelsnoer in

Het was mijn plicht, mevrouw.

een taschje? Maar mijn dochttertje is ziek en die wilde zoo graag die ketting om hebben. Toen moest ik uit. Mijn taschje lag op 't nachtkastje, en toen heeft zij het spelenderwijs maar in mijn taschje gestopt. Toen ik later thuiskwam, sliep ze. Zij is al lang ziek, weet u. Gisteren vroeg ik; „Ella, waar heb je toch mijn snoer gelaten, kind?” Toen zei ze. „Dat heb ik in uw taschje gestopt. En zoo heb ik het 's avonds verloren.”

„Is uw dochttertje erg ziek, mevrouw?” vroeg Van Eeren.

„Ja, al een half jaar. Zij moet gestadig liggen, om beter te worden.

Hebt u ook kinderen?” vroeg mevrouw belangstellend.

„Ja mevrouw, twee dochttertjes. Mia is gisteren net zeven jaar geworden. Ik had haar den gevonden ketting voor haar verjaardag gegeven. Men zei bij de politie eerst dat de ketting geen waarde had.”

Mevrouw moest lachen om die veronderstelling.

Zij haalde een zilver beursje uit haar sleutelmand.

„U krijgt honderd gulden belooning,” zei ze. „En wel bedankt.”

Van Eeren dacht, dat hij omvallen zou. „Honderd gulden, mevrouw? Honderd gulden?”

„Zeker man, dat is het mij ten volle waard.”

„U bent werkloos,” vroeg mevrouw opeens. Zij zag wel, hoe vermagerd Van Eerens gezicht was.

„Ja, al maanden lang, mevrouw. In het eerst krijgt men dan een matige uitkeering. Die wordt hoe langer hoe minder en Maandag houdt die nu heelemaal op,” vertelde Van Eeren somber. „Maar, ziet u mevrouw,

ik zou veel liever werken dan dat ik gesteund word. Ik ben een goed vakman en mijn handen jeuken er naar om te werken."

Mevrouw dacht even na. Ja, werk kon zij hem ook niet geven. Zij wist ook niet precies wat het voor een man was. De commissaris van politie had alleen gezegd dat Van Eeren een fatsoenlijke werklooze was. Zij zou dat gezin wel eens willen zien. „Kan uw vrouw niet eens komen met uw dochttertje? Ik denk wel dat ik haar een plezier zal kunnen doen met een manteltje van mijn dochttertje."

„Wij hebben ook nog een klein kindje van twee weken, mevrouw. Mijn vrouw is erg zwak. Ze komt heelemaal niet op straat," antwoordde Van Eeren.

„Dat is dan moeilijker, vriend. Mijn zieke kind wil mij heel den dag bij zich hebben. Het was gisteren dan ook door de haast, dat ik het parelsnoer verloor."

„Kunt u niet eens met uw dochttertje terugkomen?"

„O ja, mevrouw, dat kan best. Mia gaat op school, dus dan zou het op Zaterdagmiddag moeten zijn."

„Best. Zaterdagmiddag om twee uur dan."

De huisknecht tikte bescheiden op de deur.

„Ja," riep mevrouw.

De man boog beleefd. „Jongejuffrouw Ella ligt hard te huilen. Adri kan haar niet tot bedaren krijgen, mevrouw."

De dame stond op. „Dus tot Zaterdag, Van Eeren."

„Jan, laat eens even uit. Dag, beste vriend, en ik dank je nog wel."

Vlug ging mevrouw de trap met de breede dikke loopers en de glimmende roeden op.

Van Eeren was al bij de deur. Honderd gulden belooning! Dat kwam mooi te pas, nu hij niets meer uit de werkloozenkas kreeg.

„God is goed, vrouw?” zei hij een poosje later, nadat hij alles uitvoerig had verteld.

Juffrouw Van Eeren hilde van blijdschap. Toen kwam Mia het huis binnendansen. Alle kinderen hadden haar ketting toch zoo mooi gevonden. En de juffrouw ook. Anna was ook erg lief geweest. Zij ging vanmiddag weer met Anna naar school.

„En ik trakteer op eieren,” zei vader lachend. „Moeder en jij krijgen allebei een heerlijk zacht gekookt eitje.”

7. MIA EN DE ZIEKE ELLA

Mia zat nog prettig van haar eitje te smullen, nadat zij een bordje pap had gegeten, toen de huis-knecht van mevrouw Rijken aanbelde.

Vader had hem het raam zien voorbijkomen en was heel verwonderd.

Hij bracht een briefje van mevrouw. Wat vond Mia dat papier mooi. Rose met gouden rand.

„Beste vriend Van Eeren,” schreef mevrouw. „Kan uw dochttertje niet dadelijk bij mij komen? Mijn zieke meisje wil haar toch zoo gaarne zien. Wilt u haar brengen? Dan zal ik de school opbellen om te vragen of zij vanmiddag thuis mag blijven.

Groetend Mevrouw Rijken.

Moeder keek bedenkelijk. Mia naar zoo'n deftig huis.

Zij had tegen Zaterdag een mooi schortje willen maken, dat Mia's oude jurkje wat bedekte.

„De man wacht op antwoord,” zei vader. „Wij kunnen niet weigeren. Mevrouw heeft ons pas zooveel gegeven. Zeg Mia, wil jij mee naar een ziek meisje?”

„Liever naar school, vader.” Mia vond 't juist zoo prettig nu zij vriendinnetje met Anna geworden was. „Gaat u ook mee, vader?”

„Ja kindje. Ik zal je er wel brengen.”

„Gaat u dan weer weg, vader?”

„Ja, zeker kind. Maar je zult eens zien hoe prettig en hoe mooi daar alles is. Dat meisje zal wel heel mooie poppen hebben en een poppenwagen.”

Mia draaide een beetje bij. Toch vond zij het niet prettig. Moeder hakte den knoop door: „zeg maar, dat Mia komt, man.”

„Toe Mia, Vader zal je schoenen poetsen en dan zie je er uit als een koningin.”

Mia lachte nu weer. Zij luisterde stil naar vaders voorlezen. Het was een lang verhaal. Van dat kleine meisje, dat bij dien rijken heer diende. Meneer was erg ziek, melaatsch. Vader had haar uitgelegd: dan zat je vol booze zweren. Net als Job op den mesthoop. Toen zei het dienstmeisje: Mevrouw, bij ons in het land woont een profeet, die mijnheer beter maken kan. Meneer geloofde het eerst niet, maar hij ging toch en de profeet maakte Naäman heelemaal beter.

Moeder had het verhaal al zoo dikwijls uit den kinderbijbel voorgelezen. Mia werd nooit moede er naar te luisteren.

„En nu ga je vanmiddag niet naar een zieken heer

maar naar een ziek meisje, Mia. Je weet zoo veel van den Heere Jezus. Je moet haar maar eens wat vertellen, hoor. Van den Goeden herder, of van de brooden of van Naäman. Zou je dat kunnen? Je bent al zoo groot."

Ja, Mia voelde zich heel groot, toen zij aan vaders hand de deur uitstapte.

Anna stond al in het straatje te wachten.

"Ga je niet naar school, Mia?" vroeg zij verbaasd.

"Mia mag vanmiddag thuisblijven, Anna."

"Waar gaan jullie naar toe?"

"Mia moet op visite bij een ziek meisje."

Anna werd boos. Nu was ze pas vriendin met Mia en nu ging zij dadelijk naar een ander.

"Je krijgt nooit een mooie ketting meer van me, hoor."

"O vader, mijn ketting!" schrikte Mia. "Ik heb mijn ketting niet om."

"Loop dan maar vlug naar binnen, Mia. Het zou toch jammer zijn, hè, Anna, als dat meisje die mooie ketting niet zag, die jij Mia gegeven hebt."

Anna's boosheid zonk weg. "Is dat meisje ziek?" vroeg ze.

"Ja, dat geloof ik wel," antwoordde Van Eeren.

"Zij moet een half jaar blijven liggen."

Mia danste de stoep weer af, met den ketting om haar hals. "Dag Anna!" riep zij, nu blij. Het was toch wel prettig om met een meisje te gaan spelen.

O, wat keek Mia verbaasd, toen zij met vader de hooge stoep van het groote huis besteeg! En nog verbaasder bij het binnenkomen. Wat een pracht hier! Wit marmeren vloer en trappen, zachte loopers. Je voet zakte er in weg, en het rook hier zoo eigen-

aardig. O, ja, dat kwam van de groote bos witte sering in die mooie, blauwe vaas!

Daar kwam mevrouw de breede trap af; „Zoo kindje, ben jij Mia? En kom je eens spelen met Ella?”

Mia kroop verlegen achter vader weg. Zij durfde haast niet spreken.

„Van Eeren, als je rechthoek loopt, kom je in de keuken. De keukenmeid heeft wat soep voor je vrouw gekookt. Neem maar een kan vol voor haar mee!”

Mia hoorde het. Zij was blij voor moeder. Maar zij keek vader toch een beetje angstig na, tot hij achter de keukendeur in de verte verdween.

Zij kon niet hooren wat de keukenmeid tegen vader zei: „Het zijn beste menschen hier en heel goed voor den arme, maar die kleine meid is een tiran. Wat zij wil moet gebeuren. Mevrouw regeert zij alsof het haar dienstmeisje is. 't Is geen prettig kind!”

Van Eeren dacht bezorgd aan Mia. Hoe moest het kind het klaarspelen met zoo'n verwend meisje?

„Geen enkel kindermeisje wil hier blijven,” babbelde de keukenmeid verder. „Ella slaat en krabt ze gewoon.”

Van Eeren werd ongerust. Mia was zoo lief en zoo teer. Hij nam de kan soep op en ging naar huis.

Toch behoefde hij heelemaal niet ongerust te zijn. Mia liep kalm aan mevrouw's hand, de groote, breede trap op. Toen opende mevrouw een deur. Mia zag een bleek mager meisje liggen in een witgelakt bed. Op den vloer lag een lichtblauw kleed. Voor de ramen hingen blauwe en witte gordijnen. De stoelen, de tafeltjes, alles was verder wit.

Het meisje wilde overeind komen, zoodra ze Mia zag. Moeder schoot toe: „Blijven liggen, kindje.”

„Ik wil niet liggen,” krijschte het kind.
„Je weet wel, kindje, als je niet blijft liggen, moet ik je vastbinden.”
„Vastbinden?” Ella had heel den winter al vastgebonden gelegen. Zij mocht pas vrijliggen deze week.

„Blijven liggen, kindje.” Blz. 63.

Toen wenkte zij Mia : „Hoe heet jij?” vroeg zij kortaf.
„Mia van Eerden, juffrouw.”
„Zeg maar Ella,” zei mevrouw.
„Heb jij mama's parels gevonden?”
„Neen, ik niet. Vader heeft ze gevonden.”

„Maar ik heb een ander snoer,” vertelde Mia verheugd. „Een veel mooier. Van een vriendinnetje gekregen.”

Mia stapte op het bedje toe en liet Ella haar ketting bekijken. „Deze is veel mooier,” herhaalde Mia.

„Bah, wat een prul!” schold Ella.

Mia werd een beetje boos. „Het is heelemaal geen prul!”

„Wel waar,” snauwde Ella.

„Je bent zelf een prul,” zei Mia. Zij wist zoo gauw niet wat ze zeggen moest om Ella óók te treffen.

„Ik vind jou een akelige meid,” ging Ella voort.

Mia begon haast te huilen. Wat een raar kind! Zij droeg wel een fijn kanten nachtpon en daarover een wit wollen jakje, maar Mia vond haar toch leelijk. Zoo vreeselijk mager en zoo geel en dan die stekende, zwarte oogen.

Mevrouw luisterde stil naar die twee. Zij hield erg veel van Ella, maar Ella kon heel lastig zijn. Mevrouw had haar vanmorgen verteld dat de ketting was teruggebracht en dat de eerlijke vinder een klein meisje had, twee jaar jonger dan zij. Ook dat het buurmeisje aan Mia een anderen ketting had gegeven. En nu speelde Ella al heel den morgen op. Die Mia moest dadelijk hier komen. Zij wilde niet wachten tot Zaterdag. Ella had maar aanhoudend geroepen: „Je moet het meisje laten halen, mama.” Nu was het kind er en was Ella lang niet vriendelijk.

Plots hield Ella op met Mia te schelden. Zij had al aap gezegd en leelijkerd en baviaan! Mia stond er verbijsterd bij. Nu schrikte Mia nog erger. Ella lag stil en stijf, de vuisten gebald achterover.

„Stil laten liggen, Mia,” zei mevrouw. „Ella is ziek, zie je. Erg ziek. Ze maakt zich zoo gauw boos.”

Mia vond mevrouw heel lief. Deze trok het meisje tegen zich aan en vroeg: „Vertel me eens, heb jij zoo'n lief zusje?”

Zusje?

Mia's oogen glansden. Zij vergat dat onaardige meisje in het witte bed en de heele mooie kamer.

„Ja, zusje is toch zoo lief,” prees zij. „Ze heeft zulke aardige, kleine vingertjes, net garnalen. En voetjes, zoo zacht! Zij heeft krulhaartjes ook, een heele krans om d'r hoofdje en blauwe oogen. Maar ze is dom. Zij kan niet lachen en niet bidden.”

„Wat kan ze dan wel, Mia?”

„Melk drinken, bij moeder mevrouw. En huilen.”

„Vin je dat huilen zoo aardig, Mia?”

„Nee, dat niet mevrouw,” gaf Mia toe. „Ze huilt niet dikwijls, hoor mevrouw. Maar vanmorgen wel. Ze had pijn in haar buikje, ziet u. Erge pijn.”

„En heb je ook nog poppen, Mia?”

„Alleen Lijzebet, mevrouw. Die is ook lief geweest.”

„Geweest, Mia?”

„Ja, want haar kop is gebroken, ziet u. Dat kan ik niet helpen. Anna nam mij haar op straat af en toen viel Lyzebet op de steenen.”

„Wie is Anna?” vroeg mevrouw.

„O, dat is mijn vriendinnetje!” antwoordde Mia opgetogen.

Ella luisterde stil toe in haar bedje. Zij wist niet dat de dokter had gezegd: „Als zij zoo'n bui krijgt om als een beeld te gaan liggen, moet u doen alsof u het niet opmerkt. Zij is wel ziek, maar ze is ondeugend ook, soms.”

Een vriendinnetje! Ella had geen enkel vriendinnetje. Alle kinderen, die wel eens met haar gespeeld hadden, bleven al gauw weg. Daarom zeurde zij heel den morgen al, om Mia bij zich te hebben.

Mevrouw zag dat Ella haar oogen open deed en belangstellend naar Mia keek.

„Heb je nog meer vriendinnetjes,” vroeg mevrouw.

„O ja, mevrouw, een heele boel. Mientje en Reina ook nog. En ik heb op school toch zoo'n lieve juffrouw. Als je jarig bent mag je gearmd met haar loopen.”

„En kun je al lezen, Mia?”

„Nog niet erg vlug, mevrouw,” bekende Mia eerlijk.

„Als er geen moeilijke woorden zijn, ziet u. „De Bijbel kan ik niet lezen. Wel een beetje de Kinderbijbel.”

„Mamma-mamma,” riep Ella opeens luid.

„Wel kindje, wat is er?”

„Ik wil ook een kinderbijbel hebben.”

„Goed kindje. Je hebt er immers een. Ik zal Adrie het boek laten halen.”

Mevrouw belde en al heel spoedig kwam Adrie aan- dragen met het mooie dikke boek.

„De Bijbelsche geschiedenissen aan kinderen ver- haald,” stond er op.

„Dat is de Kaapsche Kinderbijbel niet,” zei Mia.

„Neen, deze is veel mooier,” riep Ella.

„Ja, dat moest Mia toegeven. Deze was ook veel grooter.

Ella knikte tevreden, blij dat Mia niet tegensprak.

Wanneer zij haar vriendinnetjes zoo bleef uitschelden als nu Mia weer gedaan had, hadden zij toch eigenlijk gelijk als zij kwaad weg liepen.

Wat had die Mia een lief gezichtje! Zoo'n aardig mondje met witte tandjes. En blauwe oogen!

„Wil je wel platen met me kijken, Mia?" vroeg zij zacht.

Nu, dat wilde Mia wel. Deze Bijbel was veel mooier en grooter, maar de platen betroffen toch dezelfde onderwerpen. En Mia wist heel veel van den Bijbel. Moeder vertelde zoo dikwijls in den schemer, als vader uit zuinigheid het nog te vroeg vond om het licht aan te knippen.

„Wat weet jij veel van die platen!" bewonderde Ella, „Mammie weet er de helft niet van."

Mevrouw hoorde dat wel. Ja, zij wist ook weinig van den Bijbel. Zij kon geen tijd vinden om in den Bijbel te lezen. Mevrouw hield drie dienstmeisjes en een huisknecht. Er viel zoo veel te regelen in dat groote huis, en Ella eischte ook zooveel van haar tijd.

Nu luisterde zij naar Mia's verhalen. Dat kleine ding wist toch zoo goed wat de platen beteekenden. En zij was zoo rustig. Dat kind moet een lieve moeder hebben, overlegde mevrouw. Mia is heel wat beschaafder en beleefder dan menig kind van welgestelde ouders.

De middag vloog om. Ella werd niet moe van het luisteren. Zij gunde Mia bijna geen tijd om die heerlijke melk op te drinken en aan zoo'n fijn koekje te knabbelen. Zoodra Mia daarmede klaar was, moest zij verder gaan met haar kinderbijbel.

Precies om vijf uur kwam Van Eeren Mia halen.

Mevrouw ging eerst naar beneden om te vragen of Mia nog eens weer mocht komen.

„Ja, maar niet meer onder schooltijd, mevrouw."

„Neen, dat begrijp ik goed. Ik vroeg het alleen maar omdat mijn ziek meisje zoo op haar stuk stond, toen ik haar verteld had van den gevonden ketting. Zij moest en zou uw dochttertje zien en met haar spelen.”

„Morgen is het Zaterdag mevrouw. Dan zou zij wel weer kunnen komen.”

„En Zondagmorgen?”

Dan liever niet, mevrouw. Mia gaat altijd mee naar de kerk.”

„Dat kleine kind?”

„Ja zeker, mevrouw, dat hoort zoo.”

„Maar daar begrijpt ze niemendal van, Van Eeren.”

„Meer dan u denkt, mevrouw, zij weet heel leuk te vertellen. En in elk geval, zij hoort uit den Bijbel lezen en zij kan heel goed de psalmen meezingen.”

„Vindt u dat zoo noodig?” vroeg mevrouw.

„Het is Gods gebod,” antwoordde Mia’s vader eenvoudig. „De Heere Jezus riep ook de kinderen tot zich. En toen Hij naar den hemel gevaren is, doopten zijn Apostelen ook de kinderen, heel het huis, als de ouders in den Heere Jezus geloofden.”

Mevrouw zuchtte diep. Zij wou dat haar Ella maar als die Mia was. Dat kwam zeker door het geloof.

Toen vroeg zij naar Van Eerens moeilijkheden en of er kans bestond om aan werk te komen?

„Heel weinig, mevrouw. Er heerscht groote werkloosheid.”

„Brengt u morgen Mia weer zelf?” vroeg mevrouw toen verder. Zaterdagsmiddags was Ella’s vader thuis. Misschien dat haar man iets voor Mia’s vader doen kon.

Toen huppelde Mia naar beneden, in haar dunne manteltje.

„O, nu heb ik heelemaal vergeten dat manteltje voor Mia te krijgen,” zei mevrouw.

Boven riep Ella weer luid: „Mamma, mamma!”

„Morgen zal ik het klaarleggen,” beloofde mevrouw.

„Dag kleine Mia, je hebt Ella heerlijk zoet en rustig gehouden,” zei mevrouw, „ik dank je wel, hoor!”

„Is Ella een aardig kind?” vroeg Van Eeren onder het naar huis gaan.

Mia wist het nog niet goed. „In 't eerst niet, vader” antwoordde zij aarzelend. „Zoo heel vriendelijk was zij nu juist niet, en zij schold mij nog uit ook.”

„Waarom, Mia?”

Mia kreeg een kleur. „Zij zei, dat mijn ketting een prul was; toen werd ik boos en zei: „Jij bent zelf een prul.”

„Dat begon goed,” dacht Van Eeren vermaakt.

„En verder?” vroeg hij ernstig.

O, toen kreeg Ella stuipen of zoo wat. Maar mevrouw is erg lief. Ik vertelde van onze kinderbijbel. Toen wilde Ella haar kinderbijbel ook hebben, en toen hebben we plaatjes gekeken.

„Komaan, wij zijn thuis,” zei Van Eeren, opgewekt den sleutel in het slot stekend.

Zij vonden moeder opzittend in haar stoel. Het kleine zusje sliep. Moeder had toch zoo smakelijk van die krachtige soep zitten eten, dat zij er heelemaal van was opgeknapt.

„Vanavond krijg je weer warm eten, heeft dokter beloofd,” zei Van Eeren lachend. Wat zag moeder er al veel beter uit!

„U wordt nog net zoo dik als Anna's moeder," plaagde Mia.

Moeder sloot Mia in de armen. „Ik ben blij dat je er weer bent, kindje."

8. GOD MAAKTE ALLES GOED

Mia ging dezen Zaterdagmiddag heel wat opgewekter naar Ella, dan den vorigen dag.

Haar moeder had haar uitgelegd dat je met een ziek kind of een ziek mensch geduld moet hebben.

„Zie je. Mia, als jij nu eens altijd maar in je bedje moest liggen, en je kon nooit eens prettig stoeien in de zon; dan zou je ook wel eens grommen."

Mia rilde er van! Altijd in bed liggen!"

„Ja, maar moeder," zei ze, „Ella heeft zoo'n mooie kamer en toch zooveel, zooveel speelgoed. Een groote kast vol. Poppen en een kamer met stoelen en, en . . . ."

„Ja, ik begrijp het wel," viel moeder in. „Maar loopen mag die arme Ella toch niet. Ook niet overeind zitten. Wie weet hoeveel pijn zij soms lijdt. Je moet maar heel lief voor Ella zijn."

Nu, dat wilde Mia wel. Ella wachtte reeds verlangend op Mia's komst. Er stonden een paar appels klaar voor Mia, en ook een glas melk.

Mia voelde zich nu heelemaal thuis bij Ella. En zij liet zich maar zoo'n beetje commandeeren door het zieke kind.

„Haal nu pop Ella eens. Nee, dommerik, dat is Ali. „O, zei Mia geduldig, aan moeder denkend. „O!" En zij sleepte al Ella's poppen en stoeltjes en kleertjes

En zij sleepte al Ella's poppen aan. Blz. 71.

aan. Ook een badje, echt met water en een spons.”
„De kinderen moeten naar bed!” beval Ella. „Kleed
ze uit. En een beetje vlug.”

Mia keek verrast op. Anna kon ook zoo bazen over
haar. Maar als dat Mia verveelde, zei ze: „Comman-
deer je honden en blaf zelf.” Doch hier kon Mia dat

niet zeggen, want Ella was ziek. Maar zij trok wel een verdrietig gezicht.

„Ben je boos?” vroeg Ella, al ongerust dat Mia niet zou willen blijven.

„Ja, je snauwt ook zoo,” erkende Mia openhartig. Toen was Ella toch wel wat beschaamd.

„Mag jij tegen je moeder jou zeggen?” vroeg Mia opeens. Daarnet zei Ella tegen haar mamma: „Ga jij maar weg, mam.”

„Ik zeg wat ik wil,” antwoordde Ella bits.

„O, dat komt, omdat je ziek bent,” zei Mia. „Want ik mag nooit brutaal tegen m'n moeder zijn.”

„Ik wil niet ziek zijn,” riep Ella boos.

„Dan moet je aan den Heere vragen, of de Heere je beter wil maken” antwoorde Mia.

„Kan de Heere me dan beter maken?”

„Ja, zeker, de Heere kan alles, alles.”

„Wat moet je dan zeggen tegen den Heere?”

„Bidt jij dan nooit?” vroeg Mia verwonderd.

„Nooit geleerd,” vertelde Ella. „Nooit geleerd!”

„Het is toch heelemaal niet moeilijk,” lichtte Mia Ella in.

„Je moet je oogen dichtdoen en zóó je handen vouwen. En dan mag je ook op je knieën gaan liggen. Dat doe ik 's avonds als ik naar bed ga en 's morgens.”

„Hè, wat gek,” zei Ella verachtelijk. „Daar begin ik voorloopig niet aan, hoor, paps en mam doen 't ook nooit.”

Mia vond dat: „hè wat gek” weer lang niet aardig. Zij sprak niet meer en begon water in het poppenbad te gieten. Ella's oogen volgden Mia overal.

Vandaag vond Mia Ella weer heelemaal niet lief.

„Je moet lief voor Ella zijn,” had moeder gezegd. Dus deed Mia geduldig al wat Ella haar beval.

„Ik zal m'n ketting maar afdoen,” zei Mia later, rood van inspanning door het bukken. Zij moest als „paard” op handen en voeten door de kamer kruipen, met den grooten teddybeer op haar rug. Mia legde haar ketting op het nachtkastje bij Ella.

In een wip hadden Ella's lange armen den ketting weggehaald. Zij deed dien zelf om.

Dat was Mia toch te veel. „Het is mijn ketting, Ella.”

„Mag ik hem heel eventjes om hebben?” vroeg Ella. De toon van Ella was lief. Mia hoorde het. Nu snauwde zij niet.

„O ja, het mag best,” stond zij edelmoedig toe. „Als ik de ketting straks maar terugkrijg, als ik wegga.” Terwijl de kinderen rustig speelden, luisterde mevrouw in de andere kamer naar hun stemmen. Zij was zeer moede, want Ella wilde al weken lang niet dat haar mama de kamer uitging. Dan werd Ella erg ongeduldig en boos. Nu kon mevrouw wat uitrusten. Dat was heerlijk! Zij lag nu zoo rustig op den divan zonder angst voor Ella's huilstem.

Mevrouw sliep net even toen de huisknecht kwam zeggen, dat Van Eeren er was om mijnheer te spreken.

„Meneer is nog niet thuis, Jan. Laat Van Eeren maar zoolang in de wachtkamer. Mijnheer komt zoo thuis.”

Inderdaad, een auto snorde aan en mijnheer kwam thuis. Vlug ging mevrouw naar beneden, haar man tegemoet: „Dat kind speelt toch zoo aardig met Ella,” vertelde zij, nadat mijnheer de huiskamer was

binnengegaan. „Ik weet niet hoe ik het heb. Ella roept heelemaal niet meer om mij.”

„Je hebt onze dochter ook wel wat verwend,” antwoordde mijnheer lachend.

Nu, een ziek kind verwen je gauw. Vertel me eens, is die man er al, waarover je het gisteravond had?”

„Ja, hij is in de wachtkamer. Heb je iets voor hem?”

„Ik zelf niet. Voor kantoorwerk is de man zeker niet geschikt. Maar van morgen kwam Lanting op kantoor voor geldzaken. Als de man een bovenste beste vakman is, kan hij hem gebruiken, beweert hij. Je weet, hij bouwt een ziekenhuis aan den Dalweg. Hij zei: Los volk kun je tegenwoordig genoeg krijgen, maar goede vaklui zijn er te weinig.”

Mevrouws gezicht glansde van blijdschap. „Ik denk wel dat je Mia's vader helpen kunt,” zei ze blij. „Hij zegt, dat hij op de ambachtsschool is geweest.”

„Laat hem maar eens hier komen,” zei mijnheer.

Even later liet Jan Mia's vader binnen.

De oogen van Van Eeren glinsterden toen hij over zijn vak sprak. „Ziet u, mijnheer. Ik heb al van alles gedaan om iets te verdienen. Maar mijn vak is me ten slotte toch altijd het liefst.”

„Zoo hoor ik het graag,” oordeelde mijnheer goedkeurend. „Ga dus maar eens naar mijnheer Lanting op het Haringvliet, daar woont hij. Als 't een beetje wil, mag je Maandag al op het werk komen.”

Van Eeren kon niet uit zijn woorden komen van dankbaarheid. „God is goed,” zoo jubelde zijn hart, toen hij op het pad ging naar het Haringvliet.

Mia bleef zoolang bij Ella spelen, totdat haar vader

haar kwam halen. Eerst moest hij weer bij mijnheer in de huiskamer komen.

„Het is in orde,” zei mijnheer lachend. „Ik zie het aan je verheugde gezicht.”

„Ja, mijnheer, klaar, en Maandag al te werk. Naast God dank ik dit aan mijnheer.”

„Naast God?” herhaalde mijnheer een beetje spottend.

„Ja, mijnheer. Naast God dank ik u. Ik ben, o, zoo erkentelijk voor uw goedheid.”

Mijnheer haalde de schouders op.

„Een ding is toch waar,” merkte mevrouw op, toen Van Eeren de kamer verlaten had. „Echte godsdienst maakt een mensch nooit slechter, wel beter.”

„Je hebt wel gelijk,” stemde mijnheer toe. „Nu moet ik, eer zij weg gaat, dat kleine ding eens bij mijn Ella zien.”

Zachtjes, om die twee niet te storen, naderden Ella's ouders het vertrek waar het kind lag.

Zij bekeken nu plaatjes. Mia torste de vracht van den zwaren kinderbijbel, om Ella toch maar goed de plaatjes te laten zien, en zij vertelde er nog bij ook : „Nu, en dat is de vrouw, die haar ketting verloren had, zie je, één schakel was er losgeraakt en nu had zij ze allemaal verloren.”

„Bijna net als mama haar ketting,” merkte Ella op.

„O, maar jij hebt mijn ketting nog om,” riep Mia verschrikt. „Nu moet je hem afdoen, hoor!”

„Ik zou hem zoo erg graag houden,” bekende Ella langzaam.

Mia werd bleek. Wilde Ella nu ook al haar ketting hebben? Dat kon toch niet!

Opeens dacht zij om moeders woorden: „Jij kan

prettig spelen, Mia, en dat meisje moet altijd maar liggen. Nacht en dag liggen . . . !"

Mia snikte bijna toen zij zei: „Je — je mag hem wel houden, Ella, maar ik ben er zelf zoo op gesteld."

„Heb je ooit zoo'n lief kind gezien?" vroeg Ella's moeder aan haar vader. „Dat arme schaap wil haar ketting maar dadelijk afstaan."

Zij liep de kamer binnen. „Zoo, wil jij Mia's ketting hebben, Ella? Ik weet veel beter raad. Mia mag haar ketting houden en jij krijgt een andere van mama."

„Dat was ook goed," vond Ella. Eigenlijk gaf zij er niet zooveel om. Zij wilde alleen graag alles hebben, wat een ander had.

Zij gaf Mia haar ketting terug. Mia's oogen glansden, toen zij haar sieraad weer omhing.

„Je vader wacht beneden op je, Mia," zeide mevrouw. Mia sprong op. 't Was hier wel prettig. Maar bij vader en moeder was het toch nog plezieriger.

„Kom je weer gauw terug, Mia?" vroeg Ella.

Mia knikte. „Ja hoor, dag Ella!"

„Nu moet je het manteltje nog aanpassen," zei mevrouw. Het paste Mia precies. O zoo mooi was het, met bont.

„Wat zal moeder wel zeggen," jubelde Mia. Mia danste aan vaders

Het paste Mia precies.

hand, toen zij met vader naar huis ging. De man had zelf wel willen dansen van blijdschap. Maandag weer werk! Maandag een eind aan dat verschrikkelijke werkloos rondlopen.

„O, moeder, God is goed!” riep hij reeds bij het binnenkomen van de kamer. Ik heb weer werk. In mijn eigen vak! Timmeren! Bij dien grooten aannemer Lantink! Wat zeg je daar van?”

„Dat God een verhoorder van het gebed is,” antwoordde moeder zacht. Toen keek zij naar Mia's manteltje. „O, kind, hoe heerlijk warm. Nu zul je geen kou meer lijden.”

Mia huppelde verheugd de kamer om, de kraaltjes van haar kettinkje wipten op en neer.

„Ella wou mijn ketting ook al hebben,” vertelde zij wat later. „Ik wou hem wel geven, maar niet graag.”

Vader en moeder lachten: „Er is door jouw verjaarsgeschenk al heel wat gebeurd,” zei vader. „Als ik dien ketting niet gevonden had, liep ik zeker nu nog zonder werk.”

„De Heere bestuurt alles,” zei moeder. „Kom, het is al wat donker, laten wij samen moeders lievelingsversje eens zingen.”

Laat Hem besturen, waken,
't Is wijsheid, wat hij doet;
Hij zal het alles maken,
Dat ge u verwonderen moet.

Het werd een mooie Zondag. Ruwaard kwam met Anna een kopje koffie drinken. Van Eeren moest

uitvoerig vertellen, hoe het gegaan was met den gevonden ketting. Ruwaard luisterde bewogen toe. Mia babbelde in dien tijd honderduit met Anna. Zij vertelde van Ella, die maar altijd moest liggen en zooveel speelgoed zij toch had.

„Nou, ik ben dan maar liever gezond,” meende Anna.

„Ik ga ook liever naar school,” viel Mia haar bij.

„Ga je weer met dat zieke kind spelen?” vroeg Anna.

„Ja, iederen Woensdag en Zaterdag; dat heeft ze gevraagd.”

„Maar dan kunnen we nooit meer met elkaar wandelen,” merkte Anna teleurgesteld op. „En mijn vader heeft jou nog wel zoo'n mooien ketting gegeven!”

„Kom,” viel Mia's moeder in, die Anna hoorde praten,

„jullie gaan toch samen naar school!”

„En je mag voortaan 's Zondags met Mia naar de Zondagsschool! Vin-je dat niet fijn?” vroeg Anna's vader.

Ja, dat vond Anna prettig. Vroeger wilde vader het niet hebben dat zij naar de Zondagsschool ging.

Zoo kwam het dan in orde.

Mia bleef vriendinnetje met Anna en kwam iederen Zaterdag en Woensdagmiddag met Ella spelen. Net zoo lang tot Ella weer op mocht zijn. Toen vertrok Ella met haar mama naar Frankrijk, om heelemaal op te knappen in dat warme land. Mia's vader bleef in het werk bij zijn nieuwen patroon, en nu moeder goed voedsel kreeg, werd zij heel gauw weer sterker en flinker. Mia heeft haar halssieraad heel lang gedragen. Eindelijk is het snoer gebroken en raakten de kraaltjes weg. Mia's ouders vergaten de geschiedenis

van den ketting echter nooit. God had er hun uitkomst mee gegeven.

Nog dikwijls zongen Mia en Anna met moeder in het schemeruurtje :

Beveel gerust uw wegen,
Al wat U 't harte deert,
Der trouwe hoede en zegen,
Van Hem, Die 't al regeert.
Die wolken, lucht en winden
Wijst spoor en loop en baan,
Zal ook wel wegen vinden,
Waarlangs uw voet kan gaan.